Zaterdag, 31 Mei 1941 — DAGBLAD — 58ste Jaargang, No. 3312

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
fl. 1.50 per maand [Arubafl. 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers fl. 0.10.

Adm.: Tel. 1550. Redactie: Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Vertegenwoordigers voor de Verenigde Staten van Amerika:
M. D. BROMBERG & Associates Inc
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.

Na elf dagen schijnt ook Kreta gevallen.

Kunstmatige Nazie-mist bemoeilijkt evacuatie van Britse en Helleense troepen.

Hangt uw vlaggen uit: de Minister komt heden.

KUNSTMATIGE MIST OP KRETA.

De geallieerde verdedigers van Kreta dwalen rond in de grijze terreur van de kunstmatige mist, die door de nazies is verspreid om de wanhopige ontsnapping naar zee onmogelijk te maken. Voor de Britten en Hellenen wordt het beschreven als een ramp, die groter is dan die bij Duinkerken. (Rome, (AP), 30.5).

WORDT KRETA GEEVACUEERD?

De Duitse radio, die door de Columbia Broadcasting System werd gehoord, deelde mede, dat Britse en Helleense troepen trachten om Egypte te bereiken van uit Kreta aan boord van kleine vissersboten in „een volgend Duinkerken'.

De eerste groep vluchtende soldaten zou Egypte reeds bereikt hebben (New York, (AP), 30.5).

DUITSE LUCHTMACHT VEROVERT KRETA.

De Britse verdedigers van Kreta zagen zich gesteld voor een gelijksoortige situatie als in de laatste wanhopige dagen van de Griekse campagne, terwijl de kolossale Duitse luchtmacht de hunne in aantal ver overschrijdt en de roekeloze aanvallen van de steeds aangroeiende Duitse troepen steeds toenemen.

De Londense pers gaf in sobere artikelen toe, dat de toestand op Kreta slecht is en schreef dit hoofdzakelijk toe aan de Duitse luchtmacht.

De veelbetekende weglatingen in het communiqué van het Midden-Oosten van hedenavond, bereidden Groot-Brittannië voor op het nieuws van de evacuatie van Kreta, beter dan dit zou geschieden door het verschaffen van biezonderheden, hoewel naar het schijnt, de hevige gevechten nog steeds voortduren.

In Londen nam de vrees, dat de Duitsers en Italianen zijn doorgebroken en er in zijn geslaagd om vanuit zee troepen te doen landen, voortdurend toe, aangezien in de laatste dagen geen woord is vernomen omtrent de vlootoperaties rond het eiland. Doordat het communiqué van de Royal Airforce Kreta zelfs niet noemde, werden speculaties gemaakt, dat de vroegere bomaanvallen op de Duitse stellingen misschien reeds niet meer worden voortgezet.

Men vermeed voorzichtig de mogelijkheden van een evacuatie te bespreken en deelde mede, dat het niet mogelijk was direct een verklaring te geven voor het verplaatsen van de bombardementen van de Raf naar Scarpanto tussen Kreta en Rhodes. Men opperde de mogelijkheid, dat dit eiland zou kunnen worden gebruikt als tussenstation op de weg naar Syrië en Irak als mogelijke basis voor de Duitse gevechtsvliegtuigen tegen het door de Britten bezette Oostelijk deel van Kreta.

De „Evening Standard" zeide, dat hier het luchtwapen een directe uitdaging is zowel voor de zeemacht als de luchtmacht. De Britse schepen kregen een nieuwe smaak van de duikbommenwerper. De troepen door de lucht doen blijken, dat zij in staat zijn zich te verplaatsen van de voorpost binnen het bezette gebied. Het zweefvliegtuig, het transportvliegtuig en de parachutisten staan thans die verreikende strategie toe, waarvan men vroeger dacht dat die overtroffen werd door de vlootmacht. "Aangezien wij de grootste luchtmacht van de wereld zullen hebben", zei het blad, „moeten wij ook besluiten van het nieuwe instrument tot de laatste toe gebruik te maken om hun de macht te ontwringen. (Londen, (AP) 30.5).

ZULLEN DE BRITSE TROEPEN OP KRETA ZICH OVERGEVEN?

De Italiaanse „Piccolo" schreef, dat de Britse troepen op Kreta zich waarschijnlijk heden zullen overgeven, aangezien zij gevangen zijn tussen de Duitse en Italiaanse vuren, hetgeen het onmogelijk maakt om van het eiland te ontsnappen.

Naar vermeld, werden verschillende Britse eenheden gevangen genomen, toen de Duitsers door hun front heenbraken tussen Canea en Eleutherna, terwijl zij de Britse troepen in de war brachten door het leggen van een kunstmatige mist, waarin deze verdwaalden.

Groepen Britse soldaten zouden langs de kust dwalen in de hoop een schip te zien, dat hen zal komen weghalen. Verschillenden zouden in zee gestoken zijn in vissersboten, doch slechts één daarvan is opgepikt door een Britse torpedojager. (Rome. (AP). 30.5).

NAZIE-INVASIE VAN KRETA LOOPT TEN EINDE.

Slag om Kreta duurde elf dagen.

Het Duitse Hoofdkwartier verklaarde, dat de nazie-invasie van Kreta, welke over het algemeen werd geschilderd als een proef van de kwetsbaarheid van de sterkten van een eiland tegen aanvallen uit de lucht, heden feitelijk beëindigd was na de elfde dag, nadat Duitse parachutisten en door de lucht aangevoerde bergtroepen uit de lucht neervielen om uit te zwermen over Kreta's strategische militaire plekken. De geallieerde tegenstand zou gebroken zijn en het aantal gevangenen en stapels oorlogsmateriaal gestadig toenemen.

Het D.N.B. gaf een bericht uit Damascus, dat zelfs Majoor-Generaal Bernard C. Freyberg, held uit Wereldoorlog I, die de geallieerde defensie van Kreta leidde, gedood zou zijn bij het neerstorten van het vliegtuig, waarmede hij en zijn helpers naar Alexandrië vluchtten. [Geen bevestiging van dit bericht werd uit Londen of Caïro ontvangen, levensbeschrijving van Freyberg in „Dagblad Amigoe di Curaçao van 29 Mei jl., blz 4 — Red.]

Naar vermeld vallen de Britse en Griekse troepen terug naar Kreta's Zuidkust, in de hoop in staat te zijn om zich in te schepen onder dekking van de duisternis en zich veilig te stellen voor de vernielende en moorddadige aanvallen van de Luftwaffe.

Een militaire zegsman deelde mede, dat de slag om Kreta definitief is beslist, hoewel er nog steeds de vraag bestaat wat de geallieerde troepen, die zijn ingesloten in het Zuidelijk deel van het eiland, kunnen doen. Men voegde daaraan toe, dat een ding zeker is. Niet allen kunnen ontsnappen. Daarbij werd aangemerkt, dat Hierapetra aan de Zuid-Oostkust de enige haven is, die eventueel kan worden gebruikt voor de evacuatie en dat zelfs die haven verzand is door jarenlang niet in gebruik te zijn geweest. Het is onmogelijk voor grote schepen om er binnen te komen.

Behalve aan de gewone velddefensies, borstweringen en machinegeweernesten, hebben de Engelsen 10 maanden lang besteed aan het construeren van hevig versterkte ondergrondse kazematten ten Zuid-Westen van Canea, waar vooral de bittere gevechten hebben plaats gehad. Het doel van deze uitgebreide fortificaties was volgens de Duitsers om te verhinderen, dat van uit zee een aanval kon worden uitgevoerd en de Suda-baai, welke de beste haven is, in Britse handen te houden. Toen de Suda-baai eenmaal in nazie-handen was, hebben de Duitse colonnes een 40 mijl lange geforceerde mars ondernomen over de slechtste wegen naar de haven van Rethymo, waar zich, naar men vermoedde, Duitse parachutisten bevonden, die de vijandelijke aanvallen 8 dagen lang hadden weerstaan. (Berlijn, (AP), 30.5).

MORGEN SPREEKT DE PAUS.

Thans wordt definitief bekend gemaakt, dat Z.H. de Paus op eerste Pinksterdag om 13 uur M.E.T. een korte rede voor de radio zou houden. Het onderwerp van 's Pausen rede werd niet medegedeeld (Vaticaanstad, (AP) 31.5).

DE ONDERGANG VAN DE „BISMARCK".

L. R. Crocker, hoofd-onderofficier van een Brits oorlogsschip, hetwelk de schipbreukelingen van het 35.000 ton grote Duitse slagschip „Bismarck" in een Britse haven bracht, vertelde heden hoe Britse granaten de trots van de Duitse vloot naar de zeebodem zonden. Ongeveer 100 officieren en manschappen werden gered van de „Bismarck", die tot zinken werd gebracht in de verwoede zeeslag van Dinsdagmorgen jl.

Crocker gaf het volgende ooggetuige-verslag van zijn laatste uren: „Wij zagen de „Bismarck" omstreeks 9 uur op Dinsdag. Het schip werd toen aangevallen terwijl het nauwelijks 10 knopen per uur voer. Het vuurde een aantal salvo's, die over ons heengingen. Wij gaven drie salvo's van voren af. Ik kon de ontploffingen aan boord van de „Bismarck" zien, die zijn vuur voornamelijk concentreerde op het slagschip „Rodney". Ik geloof, dat de nazies verbaasd waren ons te zien. Zij werden gevat toen zij niet op ons letten. Ik ben van oordeel, dat de nazies ons niet hadden gezien, alvorens onze salvo's hen troffen. In het midden stond de „Bismarck" in brand, zijn kanonnen waren nog steeds in actie. De „Rodney" en een ander Brits slagschip bestookten hem. Terwijl wij ook naderbij kwamen geloof ik, dat onze granaten de „hersens" uit de „Bismarck" sloegen. Wij verpletterden zijn achterste contrôle-hut. Intussen breidde het vuur aan boord zich uit. Doch de nazies waren moedig. De „Rodney" blies zijn achterste toren eenvoudig weg en het hing over één zijde.

Het schip stond toen in brand van voor- tot achtersteven en zijn kanonnen zwegen. De order kwam om hem tot zinken te brengen en wij bestookten hem uit alle macht met zware salvo's. Daarna deden wij twee stalen vissen (torpedo's) in onze lanceerbuizen aan stuurboordzijde. Ik zag vele nazies wuiven, terwijl de vorplecht in de diepte verdween. De wind blies hard en het zicht was toen slecht. Daardoor komt dat wij hem verrasten. De torpedo's lichtten hem uit het water toen de kruiser van bakboordzijde er de torpedo in plaatste, welke hem de genadeslag toebracht. Dat was het laatste schot, dat werd afgevuurd. (Een Engelse haven, (AP), 30.5).

TOESTAND VAN EX-KEIZER WILHELM NOG ERNSTIG.

Een telefoonbericht van Doorn, dat werd ontvangen door de Hohenzollern-administratie, duidde aan, dat er een lichte verbetering is in de toestand van ex-Keizer Wilhelm, hoewel deze nog ernstig is. De zonen Oscar, August Wilhelm, de enige dochter Victoria Louise en de kleinzoon Louis Ferdinand haastten zich reeds naar het ziekbed. Kroonprins Frederick Wilhelm is van plan op Zaterdag te vertrekken. (Berlijn, (AP), 30.5.

DUITSE VLIEGERS DOEN NOODLANDING IN TURKIJE.

Volgens een onbevestigd bericht, hebben twee Duitse vliegers een noodlanding gemaakt in het Zuidelijk deel van Turkije en werden zij naar Ankara gebracht om er geïnterneerd te worden.

Men acht het mogelijk, dat er ook andere vliegers bij betrokken waren, die de landing niet hebben overleefd.

De oorspronkelijke bestemming van de vlucht was onbekend. (Ankara, (AP), 30.5).

JAPANNER EN ROOSEVELTS SPEECH.

Een zegsman van het Japanse Informatiebureau deelde mede bij een persconferentie, dat na nauwkeurig Roosevelts rede gelezen te hebben, hij zich het standpunt van de Verenigde Staten kon indenken, hoewel hij er niet door overtuigd werd. Verder zeide hij: „Als de President echter spreekt van Chiangs democratie, heeft hij geen duidelijke voorstelling van democratie, omdat dan evengoed zou kunnen worden gezegd, dat Groot-Brittannië strijdt voor de zaak van het totalitarianisme". (Tokio, (AP), 30.5).

JAPANSE MINISTER OVER AMERIKAANSE SOLIDARITEIT.

Kiyoshi Yamagata, de Japanse Minister die op reis is naar Zuid- en Midden Amerika, arriveerde te San Francisco uit Tokio. Yamagata zei bij een persconferentie: „Wij in Japan beschouwen de solidariteit van het Westelijk halfrond niet als gericht tegen ons. Wij vinden het heel natuurlijk, dat Uwe naties hier zouden aansluiten".

Yamagata deelde mede, dat hij ogenblikkelijk zou vertrekken voor een drie-maandenlange reis door Zuid-Amerika, om bekend te raken met de huidige toestanden aldaar (San Francisco, (AP), 30.5).

Het nieuws van vandaag.

Men kan practisch aannemen, dat Kreta gevallen is. De Nazies hebben het gehele eiland in een kunstmatige mist gehuld, zodat de Britse en Helleense troepen geen weg meer konden vinden (blz. 1). Volgens de beschrijvingen moet het zeer ernstig zijn toegegaan en zelfs de evacuatie van enkele troepen was onbeholpen. Dit laatste was een gevolg van het feit, dat de mooie haven, die de Suda-baai vormt, door de Duitsers bezet was, zodat deze van de Zuidkust van het eiland moesten vertrekken. De Zuidkust is moelijk en een van weinig haventjes, die er zijn, is die van Hierapretra.

Maar deze was al in geen jaren meer gebruikt, en slecht onderhouden. Het hele ding was verzand. De strijd om Kreta heeft in totaal 11 dagen geduurd.

Een enorme praestatie, als men nagaat, dat de strijd om Joegoslavië — een geheel koninkrijk — 12 dagen duurde, de strijd om Polen 18 en om Hellas' vasteland 22 dagen. De dood van Generaal Bernard C. Freyberg, welke gisteren gemeld werd, wordt nog niet bevestigd. De Londense pers is zeer somber gestemd, maar windt er geen doekjes om en vertelt hoe de zaken staan. Volgens een Duits radio-bericht zouden de eerste Britse en Helleense troepen reeds in Egypte uit Kreta aangekomen zijn. Alles over de strijd om Kreta staat op blz. 1.

Abdul Illah, de voormalige regent van Iraks kleinen koning Feisal II, die naar Transjordanië uitweek, is weer terug in Irak. Op blz. 3 staat dit nieuws, waarbij de Redactie enkele verklarende opmerkingen voegde.

De pro-nazie premier El Gailani uit Irak schijnt aan de haal te zijn gegaan, niet naar Turkije, maar naar Iran (Perzië). Hierover op blz. 3.

Het „Algemeen Politiek Overzicht" op de voorpagina beschouwt ditmaal de voortgaande ramp der nazie-politiek en Edens woorden, die gisteren in het hoofd van dit blad stonden afgedrukt. Kreta heeft ook weer den zeeman naar voren gebracht, want die die voor of tegen Kreta gestreden hebben, waren op zee.

Als een merkwaardige samenloop heeft ook mejuffrouw Wouters gisteravond voor de Curom een rede over de zeelui gehouden. De gehele rede staat op blz. 6 afgedrukt.

De berichten over Vichy en Duitsland gaan nóg steeds verder. Interessant is het in dit verband kennis te nemen van een artikel dat in Nederlandse kringen in Buenos Aires de aandacht trok. Dit artikel staat op blz. 6 afgedrukt.

Als een reactie op Roosevelts rede komt nog het bericht van minister Yagamata van Japan, die bovendien een reis doet door Zuid Amerika gaat maken om zich te oriënteren.

Programma van Minister Welters verblijf op Curaçao (blz. 2) in Aruba op blz. 3.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Kreta is voor de geallieerden niet meer te houden.

De Britten en Hellenen ontsnappen aan de Nazies nog slechts via een moeilijke evacuatie, waarover elders in dit blad het nodige te lezen valt.

En hiermede zijn weer een paar weken achter de rug van onmenselijke slachting en geweldige vernietiging aan materiaal. Er zaten op Kreta volgens berichten 40.000 geallieerden en 30.000 Duitsers. Wat er van over is na de geweldige bombardementen en gevechten, zal men dezer dagen wel te horen krijgen. Maar wat er aan Nazie-mensen en materiaal omgekomen is, daarnaar zal men moeten blijven gissen. Duizenden en duizenden alleen zijn er omgekomen bij de landingspogingen; de eerste dagen immers wist de Engelse vloot alle transporten te vernietigen en van de vliegmachines zouden er 150 zijn neergeschoten.

Aan de Engelse vloot heeft de Slag om Kreta ook veel, zeer veel gekost: alleen reeds aan grote schepen: 3 kruisers en 4 torpedojagers, ongeteld beschadigingen en het verlies van vliegtuigen.

Dan is daar nog de vernietiging van de „Hood" met 1300 man, aan de ene zijde en de „Bismarck" aan de andere zijde met 1000 man.

Hoeveel gezinnen zijn daardoor in rouw gedompeld? Hoeveel kinderen tot wezen geworden? Hoeveel kapitaal vernietigd? Hoeveel cultuur weggevaagd? Hoeveel mensen dakloos geworden?

Niets demonstreert beter het dwaze in de mensheid; het lage, het dierlijke, het stupide van de onmenselijke oorlog. Niets toont beter, hoe diep de mens gevallen is van zijn koningschap der schepping en hoe de menselijke techniek ontaard is en de zo hooggeroemde menselijke beschaving niet veel meer is dan een woord.

Alleen God kan door een wonderbaarlijk ingrijpen nog redding brengen.

De Engelse minister van Buitenlandse Zaken, Anthony Eden, zeide dezer dagen, dat Engeland en Amerika bij het sluiten van de vrede maatregelen zullen treffen, dat een land als Duitsland, dat nu in een eeuw tijds reeds vijf maal de vrede heeft geschonden, dit in de toekomst niet meer zal kunnen doen en dat Engeland en Amerika zullen zorgen voor een permanente vrede en voor het herstel van een nieuwe economische orde zonder Duitsland buiten de wet te stellen. Men leze hierover de Amigoe-editie van gisteren nog eens na.

Dit is mooie taal, maar tevens een erkenning van de fouten, welke bij het sluiten van de vrede van Versailles zijn gemaakt.

Engeland en Frankrijk hadden toen de macht een nieuwe en betere wereldorde te stichten; maar de staatslieden, die het toen had, waren er niet bekwaam voor. En het is dan ook moeilijk te begrijpen, dat een staatsman uit die dagen, Lloyd George, nog enkele weken geleden de moed had om op de huidige oorlogsvoering in Engeland critiek uit te oefenen.

Gaarne geven we toe, dat er critiek op te geven is, **maar ze had niet moeten komen uit de mond van een man, die zelf in oorzaak mede schuld heeft aan de huidige oorlog.** De politiek van de laatste tien jaren en vooral de politiek van Engeland en Frankrijk ten opzichte van Duitsland, is een absoluut fatale geweest voor geheel Europa. En anderen zitten nu met de brokken.

En met deze anderen worden dan nog niet bedoeld de andere, latere, thans aan de groene tafel zittende politici; maar de soldaten, die met duizenden de dood worden ingestuurd; de onschuldigen, de vrouwen en kinderen, die uit hun huizen gebombardeerd worden en van have en goed verdreven; het arme volk, dat onder rantsoen leeft, terwijl Hitler met zijn trawanten enz., het er goed van nemen.

Een nieuwe orde is er hard nodig. En al wat men wil vragen, is vrede en veiligheid; een goede kans om zich te kunnen ontwikkelen; het werk te doen, dat men wil; goed te leven met zijn naburen; en iets goeds te doen, vóór men tot het oordeel wordt geroepen. En dat is niet te veel gevraagd. Pijn, tegenspoed en alle tegenslagen, welke aan het leven onafscheidelijk zijn verbonden, wil de Christen aanvaarden; hier wij wenst er iets voor terug, iets, dat het leven aangenaam, althans dragelijk maakt.

En dit probleem krijgt geen oplossing door de oorlog, noch door productie. Maar door de moraal. Er zijn niet zozeer generaals nodig of tech-

nici; maar heiligen en Christenen.

In zijn onlangs verschenen boek, „The Redemption of Democracy", zegt Hermann Rauschning zeer terecht, dat de huidige oorlog niet in quaestie stelt de laatste 150 jaren, tijdens welke de bourgeoisie de teugels in handen had, maar de laatste 350 jaren, toen het humanisme begon met den mens te onttrekken uit de onderdanigheid aan een hoger absoluut gezag.

Want het is thans wel heel duidelijk, dat de mens alleen mens is, wanneer hij zijn faculteiten niet richt op zijn eigen doel, maar naar een hoger doel. **Daarom is het humanisme het begin geweest van de ontmenselijking, van de beestachtigheid, omdat het den mens zelf als doel nam.**

Wat wordt er van democratie, zo vraagt Rauschning, wanneer men geen moraal heeft en de wetten dus niet langer onschendbaar zijn?...... Het dilemma van iedere menselijke orde, die de mens zelf in het middelpunt plaatst en tot doel stelt, moet noodzakelijk eindigen in het wegnemen van alle vrijheid.

Zulk een orde kan niet als practisch aannemen, wat het als geestelijke werkelijkheid ontkent — de broederschap van het mensdom, welke alleen bestaat in God."

Curaçao.

CUROM-NIEUWS.

Programma **Zo.**: 11.00 Koralen door Joh. Seb. Bach.
11.30 Symphonische werken.
12.15 Nieuwsberichten.
Licht klassiek muziek.
13.00 Wilhelmus, sluiting.
20.30 Nederlands Nieuws en Nieuwsberichten.
20.45 Fragmenten uit bekende opera's.
21.45 Wilhelmus, sluiting.

Programma **Ma.** 11.00 Gevarieerd Programma.
„Voor elk wat wils".
12.15 Nieuwsberichten.
13.00 Wilhelmus, sluiting.
19.30 Gevarieerd Programma.
20.05 Politiek weekoverzicht, door Dr. Joh. Hartog, Hoofdredacteur van „Dgbl. Amigoe di Curaçao".
20.30 Nederlands Nieuws en Nieuwsberichten.
20.45 Hongaarse dansen.
21.00 Gevarieerd Programma.
21.45 Wilhelmus, sluiting.

Programma **Di.**: 8.35 Nieuwsbulletin.
12.15 Nieuwsbulletin, gevolgd door lunchmuziek.
18.30 Kinderuurtje, verzorgd door Tante Martha.
19.30 Gevarieerd Programma.
20.00 Mr. E. Elias leest uit eigen werken.
20.30 Nederlands Nieuws en Nieuwsberichten.
20.45 Paul Whiteman & his Orchestra.
21.15 Gevarieerd Programma.
21.45 Wilhelmus, sluiting.

De luisteraars willen hun toestel wel zo zacht afstellen, dat ook hun buren of huisgenoten van hùn radio kunnen genieten, kunnen praten en eventueel rusten.

BOTICA'S.

Deze week hebben de volgende botica's de Zondag- en nachtdienst:
Otrabanda: Centraal.
Punda: Wilhelmina.

GENEESKUNDIGE DIENST.

„De dienst in het stadsdistrict wordt waragenomen van 31 Mei 18 uur af tot 1 Juni 18 uur door den gouvernementsgeneeskundige: E. van der Kuyp, Park Hotel (Frederikstraat 84) Telefoon N°. 2331; van 1 Juni 18 uur af tot 2 Juni 20 uur door den gouvernementsgeneeskundige: H. L. Chateau, arts, Julianaplein 42, telefoon N°. 1259".

WAT MINISTER WELTER DOEN GAAT.

Hieronder volgt hetgeen bij het ter perse gaan van dit nummer bekend was omtrent hetgeen Minister Welter bij zijn korte tweedaags verblijf alhier zal gaan doen. Het is onmogelijk een vaststaand programma af te drukken, aangezien de Minister bij zijn aankomst vermoedelijk bepaalde wensen zal hebben en in elk geval zelf de beslissing zal nemen, hoe hij de twee dagen zal doorbrengen.

Vanavond tussen 19.15 — 19.30 uur arriveert de Minister in een K.L.M.-toestel uit Maracaibo. Vandaag reist de Minister in een zeevliegtuig uit Miami naar Maracaibo, waar hij moet overstappen op het extra vliegtuig, daar er anders geen verbinding is en er hier geen basis is voor zeevliegtuigen.

Ter ontvangst zullen op Hato aanwezig zijn: de Gouverneur, Lt. Van de Laarschot, de hoofdambtenaren en hoofden van dienst, leden van de Raad van Bestuur, de Voorzitter en Ondervoorzitter van de Staten van Curaçao, een erewacht met muziek etc. K.L.M.-directeur Bouman gaat persoonlijk den Minister in Maracaibo afhalen.

De stoet vertrekt daarna naar het historische Gouvernementshuis, waar de Minister logeert. Op het fort zal wederom een erewacht staan opgesteld, vlaggen zullen waaien. De beide heren, die den Minister vergezellen, Dr. Rutgers en Mr. Peekema, nemen op Piscadera hun intrek. Het publiek wordt verzocht om van hedenavond tot Dinsdagmorgen de vlaggen uit te steken om luister bij te zetten aan de aanwezigheid van den Minister.

Zondagmorgen zullen Hunne Excellenties, Minister Welter en Gouverneur Wouters om 9 uur de pontificale dienst bijwonen in de procathedraal van Z.H.E. den Apostolisch Vicarius van Curaçao. Hiertoe zullen twee gestoelten in het kerkruim worden opgericht, gedrapeerd met liturgische kleden. Hunne Excellenties zullen in de auto van den Gouverneur voor de kerk aankomen. In deze auto zal ook 's Gouverneurs adjudant, Luitenant Van de Laarschot, zitten. In een volgautomobiel zullen Mevrouw en Mejuffrouw Wouters plaats nemen. Op het kerkplein en omgevende straten zullen erewachten betrokken worden door alle organisaties van de gehele katholieke jeugdbeweging van Curaçao, onder leiding van haar respectieve aalmoezeniers en hoofden. De geestelijkheid zal Hunne Excellenties aan de deur der kerk begroeten en na afloop van de functie weer uitgeleide doen.

Zondagavond zal van 20.30 — 22.00 uur een receptie gehouden worden ten Gouvernementshuize. Hiervoor is géén avondkleding vereist. Zij, die hier hun opwachting bij den Minister wensen te maken, worden verzocht omstreeks 20.15 uur aanwezig te zijn.

Maandagmorgen om 7.45 uur vertrekken Minister Welter, Gouverneur Wouters, Kolonel Van den Donker en Luitenant Van de Laarschot met het gewone lijnvliegtuig naar Aruba, waarover onder de rubriek „Aruba" de reeds bekend gemaakte biezonderheden zijn vermeld.

Behoudens wijziging — en het is te hopen, dat zulks geschiede — zal de Minister Dinsdagmorgen om 7 uur met het lijnvliegtuig van de K.L.M. naar Paramaribo vertrekken.

DE NATIONALE VERENIGINGEN VERGADEREN IN HET BRIONTHEATER.

Misschien 100 mensen aanwezig.

Voor een wel bedroevend klein getal aanwezigen spraken gisteren de heren Mr. G. A. Boon en J. H. Boas over de strijd van Nederland en Engeland tegen de Nazies.

Allereerst hield de heer Boas een praatje over zijn indrukken in Londen en Engeland.

Met leedwezen verliet hij Londen.

Wij moeten niet ontmoedigd zijn onder de huidige slagen, die de Geallieerden treffen. Wij weten niet alles, wij kennen de reserves niet. Na de val van Frankrijk was het het donkerste punt in de strijd, nu gaat het ondanks alle tegenslag beter.

Onder de Geallieerden neemt Nederland een ereplaats in. Na de overweldiging was het voor Nederland en Engeland een moeilijke tijd. De Engelsen dachten door verkeerde inlichtingen, dat het gehele land vol verraders zat. Maar reeds spoedig verwierf Nederland zich de voornaamste plaats door zijn waardige houding en door de ontzaggelijke steun, die het grote Rijk aan de zaak voor vrijheid en recht geeft. Vooral ook de Koningin bewijst door Haar persoonlijke moed, wijsheid en door Haar verachting voor den vijand grote diensten aan de zaak der Geallieerden. De oorlog tot het bittere einde door te zetten, is Haar onwrikbaar verlangen.

Het onophoudelijk bombarderen van Londen is niet zo verschrikkelijk. De Engelsman zet zich bij iedere tegenslag steeds schrapper en uiteindelijk zal hij winnen.

Met grote waardering sprak de heer Boas nog van het werk der Nederlandse zeelieden, piloten (die ook Berlijn bombarderen) en van de landmacht.

De oorlog zal gewonnen worden. Bij iedere tegenslag wordt Engeland en zijn bondgenoten sterker.

Na de pauze kwam de heer G. A. Boon aan het woord met het onderwerp: **„Waarvoor strijden Nederland en Oranje".**

De spreker wees eerst op de goede zijde van de Volkenbond, die echter door de slapheid van de leden niet voldoende werkte en die reeds bij het begin de steun der Verenigde Staten missen moest. Het was niet juist om de oorzaak van Duitslands ontevredenheid te schuiven enkel en alleen op het Verdrag van Versailles. Neen, het was veeleer de oude wereldddroom van heerser der wereld te willen zijn, die de wapenen deed opnemen.

Het woord van Duitsland had nooit geloofd moeten worden. Het sprak immer leugen. Reeds keizer Wilhelm I werkte met het idee om de wereld te beheersen. De Nazies willen beschavingsbrengers zijn.

Het Engelse volk vertrouwde steeds de woorden der Duitste staatslieden. Vooral Chamberlain werd de dupe van Hitlers ontrouw.

Het Engelse volk komt langzaam in beweging, maar eenmaal in beweging zijnde, laat het niet los. In Churchill heeft het zijn leider gevonden. Maar meer nog, iedere Engelsman is een Churchill. Er zijn 44.000.000 Churchills.

Waar strijden wij eigenlijk voor?

Wij strijden voor alle rechten, die wij soms moeizaam veroverd hebben en die het bezit zijn van alle beschaafde volken. Vrijheid van het woord, van vergaderen, enz- Duitsland is teruggegaan naar de barbarij. Zie de strafmaatregelen, zie de methode van rechtsvoering. Vrijheid van godsdienst is een noodzakelijke eis. De jeugd behoort niet aan de Staat.

Wij moeten niet ontmoedigd zijn, ook al loopt de strijd niet mede. Ook in de wereldoorlog 1914 — 1918 liep in het begin alles tegen. Denk aan de snelle verovering van Roemenië, aan de val van Rusland, aan de snelle opmars naar de Marne.

Er moet een verbeterde democratie komen na de oorlog. Daarvoor zullen wij eveneens strijden.

Het Oranjehuis geeft werkelijke leiding. De Koningin is een der grootste figuren van Haar geslacht en in de geschiedenis zal zij naast Willem van Oranje, den Vader des Vaderlands, genoemd worden. Prins Bernhard is een pracht vorst, die zich uitslooft om zijn plicht te doen. Prinses Juliana draagt rustig het verdriet over de verwijdering van Man en Moeder. Zij denkt aan de talloos vele Nederlanders, wien dit zelfde lot beschoren is.

Het gehele Rijk, zowel in Oost als West, ademt een prachtige geest en offert alles voor de vrijmaking van wat verloren is. Alles zal goed gaan. Nederland zal herrijzen. Nederland zal vrij komen.

CUROM-WEEKOVERZICHT.

Op as. Maandagavond zal, ook al is het tweede Pinksterdag, in verband met de tijdsomstandigheden Dr. Joh. Hartog, hoofdredacteur van „Dagblad Amigoe di Curaçao" om 20.05 uur het politiek weekoverzicht voor de Curom houden. Men gelieve zijn toestel zo zacht mogelijk open te zetten, want al wilt gij luisteren, misschien verkiest een ander op dat moment iets anders te doen.

„VAN KINSBERGEN" MAAKT SCHIP BUIT.

Het Franse stoomschip „Winnipeg", 8.371 ton, op weg van Marseille naar Martinique, werd niet ver van Martinique door de „Van Kinsbergen" aangehouden en medegenomen naar Trinidad. Van de 751 passagiers waren er 210 Duitsers, 76 Oostenrijkers en 70 van andere dan Franse nationaliteit. Zij werden door de Engelsen geïnterneerd.

MOORD.

Hedenmorgen, Zaterdag, de 31ste Mei 1941, werd nabij de Koningin Wilhelminabrug het lijkje aangetroffen van een pasgeboren kind van het vrouwelijk geslacht.

Daar er gegronde vermoedens bestaan, dat het meisje werd gedood, wordt de volle medewerking van het publiek ingeroepen om den bedrijver (de bedrijfster) van deze ergerlijke misdaad te vatten.

Het kind was een kleurlinge en alle hierop betrekking hebbende mededelingen worden gaarne ingewacht ten politieburele bij de Afdeling Recherche. Discretie wordt verzekerd.

KATHOLIEKE SPORTCENTRALE

1ste Pinksterdag: Geen wedstrijden.
2de Pinksterdag: Vriendschappelijke wedstrijden, met als finale 16.30 uur Ajax Jr. — Olympia Jr.

FILM.

In Roxy draait de muzikale film: „Let's Make Music", met Bob Crosby en zijn bekende Dixieland Band.

Een oude muzieklerares in een provincie-stadje componeert voor haar instituut een schoollied, wat nogal tamelijk ouderwets uitvalt. Haar leerlingen, die de „Swing koorts" te pakken hebben, kunnen dit lied maar matig appreciëren. Het komt via een New Yorkse muziek-uitgeversmaatschappij terecht bij den leider van een bekende band. Deze „swingt" het om en het heeft zeer veel succes.

Door den dirigent overgehaald, gaat zij naar New York om haar lied te zingen. Dit geschiedt ondanks de tegenkantingen van een bij haar inwonende nicht.

We worden dan vergast op verschillende „swing"-creaties. Onnodig te zeggen, dat de tegenstribbelende nicht haar hart geeft aan den sympathieken bandleider.

De film wordt voorafgegaan door een journaal, waarin weer eens temeer de barbaarse practijken van de Duitsers geïllustreerd worden, die niets ontziende, o.a. het parlementsgebouw, in brand bombarderen. In de short „de Ballade van de Hoge Hoed" zien wij de verschillende gelegenheden uitgebeeld, waarbij de hoge zijde te pas komt.

Een film met de titel „Boom Town" („Oliestad"), zal zeker niet nalaten dezer dagen velen naar „Cinelandia" te doen gaan. Wie vermoeden zou, het verfilmde leven in „Emmastad" te zien te krijgen, hij/zij vergist zich! Wij krijgen hier een „filmkijk" op het ruwe leven op boorterreinen in de Verenigde Staten en in de tropen, waar alles draait om het zoeken naar, vinden, verbranden en wegsmijten van geld, verdiend met en door „het vloeibare goud".

Ook hier ontbreken een beetje liefde, veel haat, geluk, tegenspoed, intrigue en de gebruikelijke driehoeksverhouding niet. Met zovele boortorens hier dicht in de buurt, voorwaar een actueel onderwerp.

Een „cast" (in het Nederlands ± rolbezetting) met Spencer Tracy, Clark Gable, Claudette Colbert, Hedy Lamar en de komische, niet te vergeten Frank Morgan, alsook enige niet onverdienstelijke schiet- en knockpartijtjes zullen het publiek enige tijd aangenaam bezig houden!

Van een beminnelijken, onberispelijk gekleden gentleman-inbreker (Francis Lederer), een soort grootvorst en nog een operette-officier, een kind-koning (ditmaal niet in Irak), een schone en een butler, die allemaal als maar stelen, een mooie princes in een kastkoffer, ook al niet lange vingers, een hotel-directeur, die veel zit te „mieren" (hij is zelfs verliefd op enige uitverkorenen onder deze nijvere diertjes), zich de haren uit het artistenhoofd trekt, aangezien zijn hotel vol zit met...... dieven, doch er steeds maar niets weg wil zijn, waardoor zijn speurderstalenten niet tot ontplooiïng kunnen komen, van al die mensen, die zich erg druk maken over kroonjuwelen, van mooie intérieurs en costuums, van dit alles kunt u werkelijk kostelijk genieten, door de tweede film („The lone wolf in Paris"). Van dit weekeinde in „Cinelandia" te gaan zien.

Frances Drake vormt een uitstekend partner voor den hoofdpersoon.

ARUBA

MINISTER WELTER KOMT HIER

Op Tweede Pinksterdag zal Zijne Excellentie de Minister van Koloniën Charles J. I. M. Welter, een bezoek aan dit Eiland brengen. De Minister zal arriveren met het gewone lijnvliegtuig, dat om 8.15 uur op Aruba arriveert. De Minister zal vergezeld zijn van Z.E. den Gouverneur, van Kapitein ter Zee W. van den Donker en Luitenant E. van de Laarschot.

Een erewacht onder leiding van Garnizoenscommandant Van der Spek zal op het vliegveld de eerbewijzen brengen, waarna het hoge gezelschap zich op weg zal begeven om het Eiland te bezichtigen. Gezaghebber Isaac Wagemaker is reeds doende een programma samen te stellen, doch hierover kan nog niets worden bekend gemaakt, alvorens de Minister zelf hierin gekend is.

Men wordt verzocht de gehele Maandag de vaderlandse driekleur voluit te laten wapperen.

SPORTCLUB „CARIBE".

De actieve Sportclub „Caribe" werd opgericht ongeveer drie jaren geleden en telde toen slechts zeventig leden. Zij groeide in de laatste jaren, thans telt zij 190 leden. Zij beoefent sport in het algemeen, zoals Korfbal, Basketball, Hockey, Soft ball en heeft thans een eigen terrein tegenover het R.K. Kerkhof, waar iedere dag geoefend wordt en waar elke Zondag goede basketball-wedstrijden worden gespeeld tussen diverse clubs, zoals Lago-Heights, Britse Troepen enz.

Zo werd Zondag jl. (25 Mei) een pracht en spannend Basketball-wedstrijd, zijnde finale van de competitie-wedstrijden, gespeeld tussen de twee sterkste clubs, die deelnamen aan de competitie, nl. de „Caribe B" en de „Lago Heights", waarbij de „Caribe" glansrijk de „Lago Heights" versloeg met 34—30 en de kampioen werd van deze seizoen. De uitblinkers van de „Caribe" waren: Poipie Lacle, Michaël Lacle en Jenny Arends.

Het was een zeer interessant spel, waarbij een talrijk enthousiast publiek de spelers aanmoedigde. Ook het team van de „Lago Heights" vertoonde een keurig spel. Naar verluidt, hoopt de „Caribe" binnenkort met een eigen clubgebouw een aanvang te nemen.

Het zij ook vermeld dat de „Caribe" thans beschikt over een eigen zeer goed verzorgd Sportblad, dat wekelijks wordt uitgegeven.

Hier volgt de stand van de competitie-wedstrijden:

	gesp.	gew.	verl.	gel.
Caribe „A"	8	8	0	0
Caribe „B"	8	5	3	0
Lago Heights	8	5	3	0
Britse Troepen	8	0	7	1
Esso Jrs „A"	5	2	3	0
Esso Jrs „B"	5	0	4	1

De teams Esso Jrs. „A" en „B" zijn bij het begin van de tweede helft der competitie uitgetreden.

VOORTZETTING VAN AUTO-ONGELUKKEN.

Eergisterenavond reden een luxe auto en een kleine Pickup tegen elkander in op de weg San Nicolas-Oranjestad, ongeveer op de hoogte van Sabaneta.

Gelukkig zijn er geen persoonlijke ongelukken te betreuren; slechts de materiële schade is aanzienlijk en de Politie stelt een onderzoek in.

IS UW BRIEF ER BIJ?

De volgende formulieren zijn op het Kantoor van het Rode Kruis, Pietermaai 22.

Velden, J. v.d., Salinja, Buiten de Stad; Wouters, Gerardus M., p/a Obenbach Campo Maduro 24; Windt v.d. J., C.P.I.M.

Buitenland.

IRAK VRAAGT WAPENSTILSTAND.

Officieel wordt medegedeeld, dat de Irakezen den Britten om wapenstilstand hebben gevraagd. Van gezaghebbende zijde deelde men mede, dat waarschijnlijk de wapenstilstand is toegestaan en tussen de Britten en rebellen de gehele quaestie afgelopen is.

Het verzoek om wapenstilstand werd binnen de laatste 48 uur gevraagd, waarschijnlijk door een comité van vier onder contrôle van Bagdad.

Er is nog een mogelijkheid, dat er Duitse vliegtuigen en grondpersoneel in Irak zijn. De vlucht van El Gailani naar Iran en niet naar de Duitsers in Mosul, toont echter het vertrouwen, dat hij stelt in de bescherming, die de Duitsers hem kunnen bieden. Van gezaghebbende Britse zijde wees men er op, dat het thans voor de gehele wereld duidelijk moet zijn, dat het dispuut in Irak niet tussen de Arabische wereld en Groot-Brittannië was, doch tussen de Engelsen en Duitsers. Verder zeide men, dat het falen van de Duitsers om deze Irakese opstand tot iets groters aan te wakkeren, buitengewoon werd beïnvloed door de schitterende strijd, die de Britse troepen op Kreta hebben geleverd. Het verzoek om wapenstilstand wil zeggen, dat voor zover het de Arabische wereld betreft, de toestand is opgeklaard. De middelen tot het bieden van steun, welke de Duitsers hun partijgenoten gaven, die zij aanspoorden in hun houding ten opzichte van Groot-Brittannië, was gelijk die altijd zal zijn bij de Duitsers als het tegen het einde loopt, onvoldoende (Londen, (AP) 31.5).

BRITSE TROEPEN BEREIKEN BAGDAD.

Irakezen geven zich over.

Naar vermeld, heeft de nieuwe militaire Gouverneur van Bagdad de overgave van de Irakese hulptroepen aangeboden, terwijl de Britse gemechaniseerde troepen de buitenwijken van Bagdad bereikten. Een provisioneel comité zou te Bagdad gevormd zijn om de administratie van de hoofdstad over te nemen, wijl de val slechts een quaestie van enkele uren scheen.

Palestijnse gemotoriseerde troepen verschenen plotesling in de buitenwijken van de stad na de Euphraat bij Ramadi overgestoken te hebben.

Uit Beyrouth wordt bericht, dat alle Irakese tegenstand scheen te zijn opgegeven na het aftreden en de mogelijke vlucht van den Minister van Economische Zaken Sebhaoui, die slechts 24 uren tevoren was aangewezen om de verdediging van de hoofdstd op zich te nemen.

Het schijnt mogelijk, dat het provisioneel comité reeds een overeenkomst heeft bereikt met de Engelsen, teneinde verder bloedvergieten te voorkomen. Verder wordt de toestand van de Irakese troepen in de gebieden rond Bagdad en Basra beschreven als précair. Men gelooft, dat de afgezette regent Emid Abdul Ilah Bagdad ogenblikkelijk zou binnentrekken om een nieuwe regering te vormen met Jemil Matfai als Premier (Beyrouth, (AP) 31.5).

EL GAILANI TROK NAAR IRAN.

Een Brits bericht uit Teheran meldt, dat de Irakese Premier El Gailani gisteren de grens van Iran bij Kasrhirin heeft overgestoken, vergezeld door het Stafhoofd Amin Zaki en een groep officieren (Londen, (AP) 31.5).

PREMIER VAN IRAK VLUCHT.

Officieel wordt medegedeeld, dat El Gailani naar Iran (Perzië) is gevlucht. De text van de bekendmaking luidt: „In officiële kringen te Londen werd vernomen, dat El Gailani uit Irak is gevlucht. Hij stak de grens naar Iran over, vergezeld door Amin Zaki, zijn Stafhoofd, en den zich zelf noemenden „regent" Sharaf, dien hij van plan was tot regent te benoemen in plaats van Emir Abdul Illah. (Londen, (AP), 30.5).

EL GAILANI NEEMT FEISAL II OP ZIJN VLUCHT MEE.

De anti-Britse Premier van Irak Rashid Ali El Gailani is gevlucht naar het naburige Iran en nam in zijn vlucht den zesjarigen Koning Feisal II mee. Het bericht van El Gailani's vlucht met het Hoofd van zijn Staf en den Regent, dien hij had geïnstalleerd, was vervat in een officiële Britse bekendmaking.

Feisal beklom de troon op 4 April 1939 na de dood van zijn vader Ghazi II, Koning van Irak vóór Rashid Ali in April jl. de macht in handen nam. Het Regentschap was toen onder Feisals oom van moeders zijde Abdul Ilah. (Londen, (AP), 30.5).

(Gisteren meldde een telegram uit Londen, dat El Gailani volgens de Zwitserse radio met een enorme bagage in Ankara, Turkije, zou zijn gearriveerd. — Red.).

BRITSE VERLIEZEN BIJ STRIJD TEGEN „BISMARCK".

De Britse Admiraliteit deelde mede, dat bij de vlootactie tegen de „Bismarck" Zijner Britse Majesteits schepen behalve de „Hood" de volgende verliezen hebben geleden: 25 doden en 13 gewonden. De naaste verwanten zullen worden ingelicht (Londen, (AP) 31.5).

TOESTAND KRETA DELICAAT.

Van gezaghebbende Britse zijde wordt de toestand op Kreta beschreven als „delicaat". Men zeide echter, dat wat ook gebeurt, de Britse handelwijze aldaar gerechtvaardigd is.

De reden waarom de Britten voelen, dat de strijd gerechtvaardigd is geweest, zou ten eerste komen door de enorme vernieling van uitstekend getraind Duits personeel en materiaal, en ten tweede stelde het den Britten in staat om de toestand in Irak op te helderen (Londen, (AP) 31.5).

GRIEKSE COMMANDANT OP KRETA CAPITULEERT.

De Italiaanse radio deelde mede, dat de bevelvoerende Generaal van de Griekse strijdkrachten op Kreta de capitulatie heeft aangeboden en dat er een uiterste verwarring heerst op het eiland (New York, (AP) 30.5).

ALLERLAATSTE NIEUWS.

Wegens slecht weer deden de Britse vliegtuigen in de afgelopen nacht geen aanvallen op Duitsland.

Dublin werd in de nacht aangevallen door niet geïdentificeerde vliegtuigen. 52 Personen werden gedood en tussen de 100 en 200 gewond hoewel slechts drie bommen werden geworpen.

Het glas aan de voorkant van de Amerikaanse legatie werd weggeblazen. Het verlies aan mensenlevens is het grootste, dat Ierland geleden heeft door luchtaanvallen sedert het begin van de oorlog. Niet-geïdentificeerde vliegtuigen bombardeerden Dublin eveneens op 2 en 3 Januari en veroorzaakten 3 doden en 12 gewonden. Op 5 Mei vielen er wederom bommen, doch er waren geen ongevallen te betreuren. De politie deelde mede, dat op zijn minst 10 huizen werden vernield en 14 handelszaken in een district werden beschadigd.

In Berlijn gaf men te kennen, dat de Duitsers spoedig een officiële ontkenning zullen uitgeven, dat de Duitse Luftwaffe Dublin heeft gebombardeerd. Een Duitse zegsman beweerde:

„Dit schijnt een nieuwe Athenia-quaestie te worden."

Liverpool, Bristol en Cardiff waren de voornaamste objecten van de Duitse Luchtmacht in de afgelopen nacht.

Het Duitse hoofdkwartier deelde mede, dat een deel van de Britse verdedigers van Kreta is gevlucht naar het eiland Gavdos op 25 mijl verwijderd van de Zuidkust van Kreta en wordt bestookt door de nazie-luchtmacht.

Verder zou men de achtervolging van den verslagen vijand voortzetten naar het Oosten.

Ook beweren de Duitsers contact te hebben gemaakt met de Duitse parachutisten nabij Candia. Men is van mening, dat het samenvoegen met de Italiaanse eenheden die uit het Oosten oprukken slechts een quaestie van korte duur zal zijn. In Noord-Afrika zou een Britse poging om van Tobruk uit te breken mislukt zijn.

In de Verenigde Staten worden dit week-einde de gevallenen in vorige oorlogen herdacht.

De eerste herdenkingsdag kostte reeds het leven aan 65 personen, meestal door verkeersongevallen.

Een tweede schip verliet Gibraltar met meer dan 1000 personen, waarvan het grotendeel uit vrouwen bestaat, terwijl de Engelsen zich gereedmaken om het reusachtige bolwerk te verdedigen tegen elke mogelijke Duitse aanval.

Het oorlogsdepartement te Londen maakte bekend, dat Genaraal B. C. Freyberg, Commandant van de Britse troepen op Kreta in leven is en zich bij zijn troepen bevindt.

PASSAGIERS VAN „ZAMZAM" KUNNEN NOG NIET WEG.

De Amerikaanse legatie te Lissabon maakte bekend, dat moeilijkheden aan de grens nog steeds het vertrek uit Frankrijk van 138 Noord-Amerikanen van het getorpedeerde Egyptische stoomschip „Zamzam" vertraagden.

De Arbeid in de Derde Linie.

„Nu worden wij een eigen land".

Opleidingen voor vele beroepen.

Enige tijd geleden hield de actieve voorzitter van de Katholieke partij in Nederlands Oost Indië voor radio Oranje een toespraak tot het Nederlandse volk. De heer Piet Kerstens wijst op het grote goed, dat uit de oorlog is voortgekomen **voor het volk** van Oost Indië.

Hoe veel nu verwerkelijkt wordt, dat jaren wachten moest. Het Rijk in Nederlands-Indië werkt op volle kracht op alle linies. De oorlogsgesel bleek daar een toverstaf.

De verhoudingen hier zijn veel en veel anders. Doch ook hier moet nog veel veranderen.

En laten wij het contact, dat wij met Nederland in Europa hadden vervangen door het contact, dat wij nu met de Oost maken. Wij kunnen er slechts beter van worden.

Ziehier de toespraak, volgens het verslag van het „Algemeen Indisch Dagblad" dat wij door een knipsel van bevriende zijde ontvingen.

„De kracht van landen en volken in oorlog wordt niet enkel openbaar in de eerste linie, d.i. op het terrein der directe oorlogsdaden, noch uitsluitend in de tweede linie, d.i. het gebied der eigenlijke militaire voorbereiding en organisatie —, maar evenzeer in de derde linie: d.i. het uitgestrekte veld van de burgerlijke organisatie, de maatschappelijke, de economische, de zedelijk-geestelijke toerusting. Menige schrijver verklaart zelfs, aan het werk in deze derde linie het best het weerstandsvermogen van bedreigde landen en volken te kunnen aflezen, en dat is ook voor leken — die zien, welke rol het zelfvertrouwen en de geestkracht aan het homefront spelen — aannemelijk genoeg.

Nederlands-Indië strijdt nog slechts in verwijderde zin in de eerste linie. In de tweede linie wordt met man en macht gewerkt, en de resultaten hebben ook van buitenlandse, van bondgenootschappelijke zijde woorden van waardering en zelfs van bewondering uitgelokt. Maar ook in derde linie gaat het er bedrijvig en energiek toe.

Spreker behandelde vervolgens wat er gebeurt op het terrein van de personeelsvoorziening, meer in het bijzonder van de opleiding, van het onderwijs. Spreker beperkte zich tot die maatregelen, welke het onmiddellijke gevolg waren van de ingetreden oorlogstoestand.

Hij stelde vast, dat men voor de oorlog in Indië wel kon worden opgeleid tot rechtsgeleerde, medicus, civiel ingenieur en tot tal van lagere functies, maar niet tot hoger Nederlands ambtenaar bij het Binnenlands Bestuur; niet tot de functies, waartoe de Wageningse Landbouwhogeschool haar adepten vormt; niet tot marine-officier, noch tot officier bij het Koninklijke Ned. Indische Leger; niet tot Middelb. Technisch Ambtenaar, tenminste niet naar de waarde, die de diploma's der Nederlandse Middelbaar-Technische Scholen hebben. Verder ontbeerde ons Indisch Hoger Onderwijs een afdeling, zoals die in Nederland met de naam van Faculteit der Letteren en Wijsbegeerte wordt aangeduid. Wel stond de inrichting ener Literaire Faculteit — zoals ze hier genoemd wordt — sinds 1920 op het regeringsprogram, maar tot uitvoering kwam het op dit punt door allerlei oorzaken maar steeds niet.

Op al deze delen nu, en op nog meer andere, heeft de oorlogsgesel als toverstaf gewerkt. In nog niet 6 oorlogsmaanden is Indië verrijkt met een Literaire Faculteit, die vier studierichtingen zal omvatten, een taalkundige, een historische, een ethnologische en een sociaal-economische. Aan de Rechtshogeschool werd de gelegenheid geopend, opgeleid te worden tot hoger ambtenaar bij het Nederlands Binnenlands Bestuur, gelijk reeds eerder de Bestuursschool in het leven was geroepen voor de hogere vorming van ambtenaren bij het Indonesisch Binnenlands Bestuur. Een landbouwhogeschool zal weldra haar poorten openen voor aspirant-land- en tuinbouwkundige ingenieurs. Voor academische scholing in de scheikunde is een voorlopig tweejarige propaedeuse ingesteld. Als bekroning van deze academische groei is op korte termijn de schepping van een Ned. Indische Universiteit te Batavia te verwachten, waarvan de bestaande afzonderlijke hogescholen deel zullen uitmaken, zij het, dat de Technische Hogeschool natuurlijk gevestigd zal moeten blijven te Bandoeng.

Verder heeft Soerabaia dan thans het Marine-instituut, waar onze adelborsten —, en Bandoeng zijn Militaire Academie, waar onze cadetten het uur hunner beëdiging tot officier verbeiden, resp. bij de Koninklijke Nederlandse Marine en bij het Kon. Ned. Ind. Leger. In Bandoeng werd tegelijk een Hogere Krijgschool voor de vorming van stafofficieren geopend.

Tenslotte zal Indië weldra een volwaardige Middelbaar Technische School bezitten, een grote geruststelling voor de technische bedrijven, zowel aan particuliere als aan overheidszijde, die in hun bedrijfsvoering belemmerd worden door het gemis aan deze leidinggevende en toezichthoudende middelbare technici. — En zo zijn er nog meer instellingen van minder belang, waarmede Indië het hoofd biedt aan de plotseling zozeer verzwaarde eisen van zelfvoorziening op leidinggevende plaatsen.

De besproken voorzieningen zijn getroffen, in de eerste plaats althans, om technische redenen, uit technische behoefte. Maar het zou een ernstige misvatting zijn te menen, dat die voorzieningen . nu ook louter technische waarde hebben. Tenminste even groot lijkt haar morele betekenis. Om dit toe te lichten, mag ik wel even een persoonlijke ervaring vertellen. Toen ik kort na 10 Mei een gesprek had met een bevriend Indonesisch meester in de rechten van de Leidse Universiteit, hoofdambtenaar bij een onzer Indische Departementen en een man van onverdachte loyaliteit, — een gesprek over de nieuwe situatie voor Ned.-Indië, zei hij mij met een warme gloed in ogen en stem: Nu moeten en mogen wij veel meer zèlf gaan doen: nu worden wij een eigen land!

De feiten hebben hem in het gelijk gesteld. Indië wordt snel een eigen land en dat schenkt in brede kringen, vooral ook van de Indonesische wereld, die diepe voldoening en die sterke hoop, welke van zo uitnemende waarde zijn voor het morele front, de derde linie, van een rijk-in-oorlog.

Terwijl dus het moederland zucht onder de druk van den overweldiger en daardoor zoveel kostelijk leven verstikt wordt, bouwt Indië met trillende ijver aan zijn uit- en inwendige kracht."

ARUBA

NIEUWS VAN HET „IRENE" COMITÉ ARUBA.

Het Irene-Comité Aruba schrijft:

„Aan het einde van de maand April mochten wij 2100 stuks genaaide en gebreide kleren verzenden, het gecombineerde resultaat van vier maanden werken door dames van Oranjestad, San Nicolas, de Lago en van de Eagle.

Dit goed werd verzonden naar de kleding-centrale van het Queen Wilhelmina Fund in New York, om van daar naar Engeland en de niet-bezette gebieden gestuurd te worden.

Wij laten hier het schrijven van de goede ontvangst van de zending volgen:

This will acknowledge your letter of April 29th, also the wonderful shipment of clothing sent to us which arrived yesterday. The cases were all in perfect order, and the gentleman at the Standard Oil office was most kind and helpful.

I think all the ladies in your Society „Irene" will be happy to know that these things they sent will be shipped immediately to England for the Dutch people there.

We have learned that there is an urgent need of clothing again, especially underwear, so your fine packages of slips and Pijamas will be especially welcome, and of course the baby layettes. Our idea of course, is to build up a supply of clothing to be sent into Holland just as soon as we are able to do so, but in the meantime, the need in England was great, and they have gone there.

For the Executive Committee of the Fund, as well as for myself personally, I want to express my sincere thanks and deep appreciation for the wonderful piece of work you have done, and I know that your unfortunate fellowcountrymen, who will be the beneficiaries of your kindness and generosity, will be most grateful.

Sincerely yours,
Mrs. Edgar Leonard,
Chairman Woman's Committee.

Dit schrijven moge dan ook een aanleiding zijn voor een ieder, die breien of naaien kan om met verdubbelde ijver haar arbeid aan ons werk te geven, opdat we spoedig weer zulk een hoeveelheid, of liever nog meer, kunnen afleveren.

Gelegenheid om materiaal te halen heeft u:

In Oranjestad: Leslokaal van het Rode Kruis tegenover het Radio-station. Donderdag 9.30 — 11.30 uur en 15.00—17.30 uur.

In San Nicolas: Watertoren. Dinsdag 9.30 — 11.30 uur. Donderdag 9.30 — 11.30 uur. Zaterdag 16.00 — 18.00 uur.

Tenslotte delen wij u mede, dat de trekking van de loterij t.b.v. „Irene" zal worden gehouden op Woensdag, 4 Juni as., om 16 uur onder toezicht van de autoriteiten."

EMMASTAD.

SOCIËTEIT „ASIËNTO".

Dagschotels:

Heden: Stokvis.
Morgen: Speciaal menu.
Maandag: Speciaal menu.
Dinsdag: Bami.

Agenda:

Zondag, 1 Juni 21.00 — 24.00 uur
Dansavond m.m.v. Doy's Band.
Dinsdag, 3 Juni 19.30 uur
Competitiebiljarten „C" klasse.
Woensdag, 4 Juni 19.30 uur
Competitiebiljarten Hoofdklasse.
Donderdag, 5 Juni 19.30 uur
Competitie biljarten „B" klasse.
Vrijdag, 6 Juni 19.30 uur
Competitie biljarten „A" klasse.

WACHTDIENSTEN.

Telegram Afdeling:
31/5 Hr. Pons, tel. 675, Amalia van Solmslaan 13.
1/6 Hr. Schaap tel. 547 Amalia van Solmslaan 4.
2/6 Hr. Nukoop, tel. 832, Negropont 101.

Shipping & Supplies:
31/5 Hr. De Vlieger, tel. 244, Bernhardlaan 10.
1/6 Hr. De Vlieger, tel. 244, Bernhardlaan 10.
2/6 Hr. Polvliet, tel. 455, Hotel kamer 7.

Scheepvaart Afdeling:
31/4 Hr. De Vries, tel. 296, Bernhardlaan 6.
1/6 Hr. Wortel, tel. 448, Bernhardlaan 5.
2/6 Hr. Zee, tel. 690, Emmalaan 1.

SPORTCENTRALE „SURINAMERSKAMP SUFFISANT".

Voetbal:

De competitie-wedstrijd „Voorwaarts" — „Paramaribo" op Zondag 1 Juni heeft geen voortgang, daar „Voorwaarts" op de arbeiders-sportdag te Suffisant op 2e Pinksterdag in de finale moet uitkomen.

Athletiek „U.N.I.".

Op Vrijdag 30 Mei en Maandag 2 Juni zal er een speciale training plaats vinden, met het oog op de demonstratie op 15 Juni (Suffisant feestdag). In verband daarmede zullen de afdelingen Athletiek en Gymnastiek gecombineerd oefenen.

Oefendagen Maandag en Vrijdag 19.30 uur — 20.30 uur en Zondag van 6.00 — 7.30 uur, waarbij er gelegenheid is voor kogelstoten, speerwerpen, hoog- en verspringen, etc.

Voor verdere inlichtingen wende men zich tot de leiders: v. Wilgen en Stella.

Zwemmen:

Aan de leden van de afdeling zwemmen wordt bekend gemaakt, dat vrij vervoer wordt verstrekt voor as. Zondag 1 Juni. Zoals reeds bekend gemaakt, zal op „Blauw" gezwommen worden. Vertrek Suffisant van het Clubgebouw om 9.00 precies. Vertrek Blauw 11.30 uur.

Voor verdere inlichtingen wende men zich tot den groepleider Leefmans.

Cricket:

Het ligt in de bedoeling binnenkort een wedstrijd te spelen tegen de „K.S.L.I." (Engelse militairen). Wij drukken de leden, in het biezonder de captains, op het hart om trouw de oefeningen bij te wonen. Oefendagen voorlopig op Zondag van 9.00 — 12.00 uur.

SOCIËTEIT „ASIËNTO".

Biljartclub „Asiënto".

Jl. Donderdag werd de wedstrijd tegen Biljartclub „Holland" voortgezet met de „B" groep. 7 Partijen werden voor deze groep gespeeld en 7 werden er door de „Asiënto"-mensen gewonnen. Dit resultaat, 7 gespeeld en ook 7 gewonnen, lijkt zo op papier nog al erg, maar in werkelijkheid is het niet zo, want de meeste partijen zijn maar met een zeer klein verschil gewonnen. Die partijen waren zo, dat tot vlak voor het einde niet kon gezegd worden, wie de winnaar zou zijn. Wij kunnen dan ook niet anders zeggen, dat de nederlaag van de „B" groep voor de „Holland"-mensen zeer eervol is geweest.

Voor de „A" groep is 1 partij gespeeld, welke door Meen van „Holland" is gewonnen op schitterende wijze. Want een rust gaat van dezen speler uit. Natzijl was degene, die verloor.

De gecombineerde stand van al deze partijen is nu:

	Gesp.	Gew.	Gel.	Verl.	Pnt.
„Asiënto"	16	12	—	4	24
„Holland"	16	4	—	12	8

Theoretisch is het dus zo, dat „Asiënto" nog 2 punten nodig heeft om beslag te leggen op de beker; maar wie kan zeggen, dat „Asiënto" deze 2 punten krijgt? De wonderen zijn de wereld nog niet uit, dus afwachten is de boodschap. Een feit is, dat in de biljartzaal van de sociëteit „Asiënto" nu al 2 avonden een gezelligheid was, zoals niet dikwijls het geval is en dat is ook wat waard.

TE KOOP:

Een Kelvinator ijskast in zeer goede conditie.

Te bevragen: De Blieck, Negropont 32-B.

TE KOOP:

Een goed onderhouden blank eiken eetkamer-ameublement.

Te bezichtigen tussen 17 en 19 uur. Veldhuyzen, Bullenbaai 9.

„OVER-SEAS" LEAGUE
Afdeling Curaçao.

In verband met de onlangs op Curaçao gehouden inzameling voor het verstrekken van sigaretten, tabak, enz., aan de geallieerde militairen in Engeland, heeft de plaatselijke secretaris onder datum 29 dezer het navolgende telegram uit Londen ontvangen:

„Your magnificent gift safely received grateful thanks all concerned".

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD PROGRAMMA

MUNDO NOBO

1 Juni 1941:		Vriendschappelijke wedstrijden
4 Juni 1941:	Officiële ontvangst van het Bondselftal, terugkerend van Kampioenswedstrijden te Costa Rica.	
8 Juni 1941:	A-Klasse	Volharding 1 — Jong Curaçao 1 (Visser)
8 Juni 1941:	B-Klasse	Arsenal — S.U.B.T. 2 (Pengel)
15 Juni 1941:	A-Klasse	Jong Holland 1 — Hercules 1 (Oehlers)
15 Juni 1941:	B-Klasse	D.T.S. — Volharding 2 (B. L. Dijk)
22 Juni 1941:	A-Klasse	S.U.T. 1 — Volharding 1 (Brakke)
22 Juni 1941:	B-Klasse	R.C.C. — Arsenal (L. Willems)

RIO CANARIO.

29 Juni 1941:	Knock-out-wedstr.	„Asiënto Zilveren Bal".

SCHERPENHEUVEL.

8 Juni 1941:	B-Klasse	R.C.C. — Scherpenheuvel 2 (H. Rog)
15 Juni 1941:	A-Klasse	Transvaal 1 — Scherpenheuvel 1 (Ankoné)
22 Juni 1941:	C-Klasse	S.U.B.T. 3 — Hercules 3 (Ercol)

De A-Klasse wedstrijden beginnen om 16.15 uur percies, de met * aangegeven wedstrijden beginnen om 14.30 uur precies.
De Juniores wedstrijden beginnen om 10 uur a.m.
DUUR van de A-Klasse, Res.A-Klasse, B-Klasse en C-Klasse wedstrijden 2 maal 45 minuten.
DUUR van de juniores wedstrijden 2 maal 30 minuten.

De verenigingen worden er aan herinnerd de elftal-opgaven over de maand Juni tijdig in te sturen.

HET BESTUUR.

FEUILLETON

DE MOORDENAAR VERMOORD.

62).

— Mon cher, we moeten het weten. Zelfs als ten slotte iedereen in de trein een motief blijkt te hebben om Ratchett te vermoorden, moeten we het weten. Als we het weten, kunnen we eens en voorgoed vaststellen, waar de schuld ligt.

— Mijn hoofd draait, steunde monsieur Bouc.

Greta Ohlsson werd binnengebracht door den kellner. Ze weende bitter.

Ze zonk neer op de bank tegenover Poirot en huilde gestadig in een grote zakdoek.

— Maak u niet zo van streek, mademoiselle. Maak u niet van streek. Poirot klopte haar op de schouder. — Maar een paar woorden van waarheid, dat is alles. U was de kinderjuffrouw van kleine Daisy Armstrong, nietwaar?

— Het is waar — het is waar! weende de ongelukkige vrouw. — O, ze was een engel — een kleine, lieve aanhankelijke engel. Ze kende niets dan goedheid en liefde — en ze werd weggenomen door dien slechten man — wreed behandeld — en haar arme moeder! U kunt het niet begrijpen — neen, u kunt het niet weten! Als u er bij geweest was zoals ik — als u de hele vreselijke tragedie gezien had... Ik had u vanmorgen de waarheid moeten zeggen. Maar ik was bang — bang. Ik was zo blij, dat die slechte man dood was — dat hij geen kleine kinderen meer kon doden of martelen. O, ik kan niet spreken — ik heb geen woorden!

Ze weende heftiger dan ooit.

Poirot bleef haar zacht op de schouder kloppen.

— Kom, kom, ik begrijp het — ik begrijp alles — alles, zeg ik u. Ik zal u geen vragen meer doen. Het is genoeg, dat u hebt bekend, wat ik weet, dat de waarheid is. Ik begrijp het, zeg ik u.

Nu onverstaanbaar door snikken, stond Greta Ohlsson op en tastte blindelings naar de deur. Toen ze die bereikte, botste ze tegen een man, die binnenkwam.

Het was de knecht — Masterman.

Hij ging recht naar Poirot en zei met zijn gewone, rustige en onbewogen stem:

— Ik hoop dat ik me niet indring, mijnheer. Ik dacht dat het beste was, dadelijk naar u toe te gaan en u de waarheid te zeggen. Ik was dr. Armstrongs oppasser in de oorlog en later was ik zijn kamerdienaar in New York. Ik vrees, dat ik dat feit vanmorgen verborgen heb. Dat was erg verkeerd van me, mijnheer, en ik vond, dat ik nu maar liever alles moest opbiechten. Maar ik hoop, mijnheer, dat u Tonio niet verdenkt. Die goede Tonio kan geen vlieg kwaad doen, mijnheer. En ik kan positief zweren, dat hij de coupé niet uit is geweest de vorige nacht. Dus u ziet, mijnheer, dat hij het niet gedaan kan hebben. Tonio mag een vreemdeling zijn, mijnheer, maar hij is een heel zacht iemand. Niet zoals die Italianen uit boeken.

Hij zweeg.

Poirot zag hem vast aan.

— Dit is alles, mijnheer.

Hij wachtte: toen Poirot niet sprak, maakte hij een verontschuldigend buiginkje en na een korte aarzeling verliet hij de restauratie-wagen op dezelfde rustige, onopvallende manier, als hij binnengekomen was.

— Dit, zei dr. Constantine, — is nog fantastischer, dan één van de misdaad-romans, die ik gelezen heb.

— Dat geef ik toe, zei monsieur Bouc. — van de twaalf reizigers in die wagen blijken er negen een connectie gehad te hebben met het Armstrong-geval.

Wat nu, vraag ik je? Of moet ik zeggen: wie nu?

— Ik kan je bijna het antwoord geven op je vraag, zei Poirot. — Hier heb je onze Amerikaanse speurhond, den heer Hardman.

— Komt hij ook opbiechten?

Voor Poirot kon antwoorden had de Amerikaan hun tafel bereikt. Hij zag hen levendig aan en terwijl hij ging zitten, zei hij langzaam:

— Wat is er eigenlijk aan de hand, in die trein? Het lijkt wel een gekkenhuis.

Poirot knipoogde:

— Is u heel zeker, mijnheer Hardman, dat u zelf niet de tuinman was van de Armstrongs?

— Ze hadden geen tuin, antwoordde de heer Hardman letterlijk.

— Of de butler?

— Ik heb de salonmanieren niet voor zo'n betrekking. Neen, ik heb nooit connectie gehad met de Armstrongs, maar ik begin te geloven, dat ik de enige in de trein ben! Heb je het ooit zo zout gegeten? —

— Het is zeker enigszins verwonderlijk, zei Poirot minzaam.

— Het is rigolo! barstte monsieur Bouc uit.

— Hebt u zelf ook vermoedens omtrent de misdaad, mijnheer Hardman? informeerde Poirot.

— Neen, mijnheer. Het gaat boven mijn pet. Ik weet niet hoe ik me dat moet voorstellen. Hoe hebt u er de lucht van gekregen? Dat zou ik wel eens willen weten.

— Ik raadde er maar.

— Dan bent u een gladde rader, geloof mij. Dat wil ik iedereen vertellen, dat u een gladde rader bent.

De heer Hardman leunde achterover en zag Poirot bewonderend aan.

— Neem me niet kwalijk, zei hij, maar niemand zou het geloven als hij u zag. Ik neem mijn petje voor u af, werkelijk.

— U is te vriendelijk, monsieur Hardman.

— Volstrekt niet. Ere wien ere toekomt.

— Toch, zei Poirot, — is het probleem nog niet helemaal opgelost. Kunnen we met zekerheid zeggen, dat we weten wie Ratchett vermoord heeft?

— Laat mij er buiten, zei Hardman. Ik zeg niets. Ik ben enkel vol natuurlijke bewondering. Maar die twee andere, waar u nog niet naar geraden hebt? De oude Amerikaanse dame en de kamenier? We kunnen het er zeker voor houden, dat zij de twee enige onschuldige personen in de trein zijn?

— Tenzij we hen kunnen passen in onze kleine collectie als — laten we zeggen — huishoudster en keukenmeid in het gezin Armstrong, zei Poirot glimlachend. (Wordt vervolgd)

De Geest van God vervult de Aarde

door P. Michael Möhlmann O. P.

„En de Geest Gods zweefde over de wateren".

Dit is het giganteske toneel, dat zich bij het splijten van het gordijn der wereldgeschiedenis voor onze ogen ontplooit. Wereldzeeën, die donderend zwoegen in de nacht. Bodemloze afgronden en woest-opeengetaste bergmassa's. En Gods Geest, die zweefde boven deze chaos in de nacht en dit torment van ongebreidelde krachten aanschouwde, voordat zijn sober woord de schepping als een waaier zou ontvouwen in het licht van de nieuw geschapen dag.

„De Geest Gods zweefde boven de wateren".

En als bladeren dwarrelden zijn almachtige woorden naar de aarde, om er het wonder der orde te wrochten in terugstromende wateren en verrijzend land.

„De zon torste haar gloed boven de nacht.

De zwarte gronden werden overtrokken met een groen tapijt en bomen ontvouwden hun kruinen in de jonge wind. Dieren zochten hun weg door onverkende velden, vogels spanden hun vlerken aan het hemelblauw en vissen trokken hun vervloeiend spoor door de getemde wateren. „Laat Ons den mens maken naar Ons Beeld en gelijkenis", zo sprak de Geest van God, en de koning van de schepping ontwaakte loom uit de diepe slaap van het niet.

De Geest Gods zweefde boven de schepping, terwijl elk ding de gedaante aannam, die deze scheppende Geest er aan had toegedacht. De idee van God, steen geworden in de bergen, hout geworden in de bomen, fonkelend in de diamanten en schitterend in de zon: de idee van God tastbare werkelijkheid geworden, ziedaar de schepping. De idee van God, vastgelegd in elk schepsel, is hun gedaante, hun goedheid, hun schoonheid en hun luister. De idee van God leeft in het ijveren van de mier, in het moeizaam kronkelen van de worm. De geest van God geeft kleur aan de bloemen en rijpt de vruchten tot het zaad van hun voortplanting. De geest van God in het leven van duizenden dieren: in de moed der leeuwen, in de sluwheid der vossen. In de snelheid der herten, in de trouw der honden. De geest Gods in het hevig vuur der zon, in het metalen licht van de maan, in het tedere glanzen der sterren. Ja, waarlijk: „De Geest Gods vervult de aarde": Hij is het beste, Hij is de ziel van alles.

„Laat Ons den mens maken naar Ons beeld en gelijkenis", sprak God, en Hij vormde het lichaam van aarde, maar den geest des levens blies Hij, volgens het woord van de Bijbel, in zijn neus. „De Geest van God vervult alles op aarde", ook den mens, vooral den mens. De menselijke ziel, een onsterfelijke geest vervult den mens. Zij straalt in de glans van zijn ogen, zij leeft in het gebaar van zijn handen, zij klinkt in woorden van zijn mond. En het is vooral om de ziel dat de mens door den Geest het beeld en de gelijkenis van God genoemd is: „De Geest van God vervult alles op aarde". De ganse schepping bestaat door Hem en wentelt door zijn kracht in de banen der wetten, die Hij heeft gesteld.

Maar de mens heeft het beeld van God in zich verbrijzeld door de zonde. Hij heeft de Geest van God van de aarde verdreven en wij horen de verschrikkelijke spijt in Gods stem, wanneer Hij zegt: „Mijn Geest zal niet voor immer in den mens blijven, want hij is vlees... Het spijt Mij, dat Ik den Mens gemaakt heb."

Doch na vele eeuwen heeft Hij zijn geschonden gelijkenis in ons hersteld door zijn eeuwige gelijkenis, zijn welbeminden Zoon, te vernietigen in de dood aan het kruis. En toen Jezus ten hemel opsteeg, waren de woorden op zijn lippen een belofte, dat de Geest van God weer neer zou dalen op de wereld, om den mens te bezoeken en weer alles te vervullen, te herscheppen op aarde.

De Pinkster-Zondag. Twaalf angstige mannen, die bijeen schuilen in een gesloten zaal. Een stormwind, die plotseling en wild huilend om de muren raast. De aarde beeft en doet de bodem wankelen onder hun voeten. En hun verschrikte gezichten, die plotseling opklaren tot een hemelse blijheid en rust onder het rode licht van een vlam, die op hun ruige hoofden rust. Dit is de Geest van God met zijn licht en zijn kracht, die weer bezit neemt van de aarde en van de harten der mensen. Zij staan op en werpen hun poorten open en in het dreigende aangezicht van hen, die hun Meester hebben gedood, slingeren zij het verwijt van hun misdaad, die door God ten goede gekeerd is, tot heil van het ganse volk van Israel.

„De Geest van God vervult de ganse aarde", vervult den gansen mens. Ons lichaam is waardig bevonden de tempel te zijn van den Heiligen Geest. Hij is het licht van onze wijsheid en de haard van onze liefde tot God en de mensen. Hij is de bron van onze goede voornemens, de spankracht van onze edelmoedige wil. Hij, die de uitdeler van alle genaden is, wekt ons op tot offers en goede werken. Hij leidt ons op de rechte weg, en als wij zijn gevallen, dan is Hij het, die ons opricht in een algenezend berouw.

„De geest van God vervult de ganse aarde". Ook de aarde van vandaag? Ik zie veel lippen van spot en twijfel krullen bij het stellen van deze vraag. Steden der levenden, die steden der doden zijn geworden: spookachtige gestalten van tot ruïne gevallen huizen, zwart geblakerd als afzichtelijke fantomen des doods, hun giftige adem stijgt als trage rook omhoog. De velden door God volgeschapen met gewassen, zwartgebrand en omgeploegd door barstende bommen. De wereldzeeën, van emeralde vissen doorploegd en wondere waterwieren wuivend op haar bodem: roestende, verwrongen gedrochten ontheiligen haar mysterieus domein.

En in de steden, op de velden, in de zeeën: doden, gesneuvelden, vermoorden. Doden onder het puin, doden op de bodem, doden wiegend op de cadans der waterstromen. Doden met uitpuilende, gebroken ogen, met tot klauwen gekromde vingers, met als tot vloeken verwrongen mond. O, de aarde van vandaag: horen wij God in de hemel niet die verschrikkelijke woorden herhalen, die spijt over ons: „Mijn Geest zal niet voor immer in den mens blijven, want hij is vlees". Schijnt ook nu niet de Geest van God van de mensen geweken, heeft Hij hun ook nu niet enkel vlees gelaten, zoals het was in de dagen van de zondvloed, en zoals Hij week van Saul ter oorzake van zijn zonden?

Wat zoeken wij met onze diepgaande kennis van economie en geschiedenis naar oorzaken van deze wereldramp? Waarom beladen wij één mens met de gehele last der zonden, die de wereld van vandaag tot stervens toe verpletteren.

Dit alles is kortzichtigheid. Zelfs de meest diepzinnige kennis van alle ontbindende factoren, die tot deze ineenstorting hebben geleid, is kortzichtigheid, wanneer onze blik daarop blijft rusten; wanneer hij niet verder gaat en erkent, dat dood en verderf op aarde heersen, omdat de Geest des levens van ons is geweken, door millioenen en millioenen vrijwillig uitgebannen uit hun hart. Enkel vlees zijn de mensen gebleven en wie in het vlees zaait, zal uit het vlees verderf maaien. De wereld, van Gods Geest verlaten, keert terug tot de chaos van vóór de schepping, toen die Geest nog slechts zweefde boven de wateren.

Maar op het Pinksterfeest van dit jaar, in deze goddeloze wereld, zijn er toch nog talloos velen, die zingen: „De Geest van God vervult de ganse aarde", zijn er nog ontelbaren, die hun hart openstellen voor het bezoek van den nederdalenden Geest, die hen geheel vervult, die de ziel is van hun ziel. Dit is de kleine kudde der kinderen, in wier hart de Geest hemelwaarts hijgt met onuitsprekelijke verzuchtingen en daar „Vader" zegt tot God.

Die kleine kudde is de hoop der wereld. Haar redding, haar enige redding zal het zijn, wanneer allen worden, zoals zij. Wanneer de mensen, door rampen gebroken, hun harten naar God zullen keren als een ontloken bloem, om er de dauw van Gods Geest in op te vangen; wanneer Gods geest hen zal bezielen tot zachtmoedigheid, rechtvaardigheid en broederlijke liefde, dan zal de wereld behouden zijn, omdat de goddelijke geest, haar Schepper, weer alles vervult en ten goede leidt tot 's mensen eeuwig geluk en Gods onvergankelijke glorie.

Welk een hoge roeping van deze al te weinigen, de behoeders te mogen zijn van Gods Geest, van 's mensen waarachtig geluk op aarde. Welk een zware plicht, de heerschappij van dien Geest in ons nog volkomener, nog onbelemmerder te maken. Van uit onze harten zal zijn heerschappij voort woekeren naar de harten van anderen. Als zijn vuur in ons laaiende brandt, zal het ook anderen ontsteken.

Pinksteren van dit jaar moge het feest van de algehele overwinning zijn van den Geest in ons. Moge Hij door zijn eigen kracht en door de kracht van ons voorbeeld de harten veroveren van alle mensen, onze broeders.

Bewaarheid zal worden, wat wapenen niet bewerken kunnen; wat eindeloze conferenties vruchteloos zochten te bereiken: Als de geest van God weer alles vervult, zal Hij het aanschijn van de aarde hernieuwen.

Dit is een afbeelding van het nieuwe gebrandschilderde raam in het in aanbouw zijnde portaal van het Sint Elisabethsgasthuis alhier. Joep Nicolaas, thans in de Verenigde Staten, vervaardigde het, evenals de ontwerpen voor de vloer en verdere entourage in de prachtige entree van het gasthuis. Na het gereed komen van dit portaal volgt nog een meer gedetailleerde beschrijving van raam, deuren en verdere sierwerken, daar momenteel de aanwezige steigers een blik op het raam nog beknellen. De diameter van het raam is 2.10 m. Reeds kan gezegd worden, dat dit raam een geweldige aanwinst is voor het schaarse kunstbezit van dit Gebiedsdeel. Dengenen, die het initiatief genomen hebben tot vervaardiging van dit raam door den Nederlandsen kunstenaar Joep Nicolaas over te gaan, komt alle lof en hulde toe.

Don Bosco's Voorspellingen.

In tijden van nood grijpen vele mensen naar voorspellingen en zo zal het te verklaren zijn, dat de Redactie herhaaldelijk verzoeken kreeg de voorspellingen van Don Bosco toch te willen publiceren. Zij doet dit, doch maakt de reserve, die de R. K. Kerk steeds ten aanzien van zulke voorspellingen maakt, nl. **dat deze voorspellingen een zuiver particulier karakter dragen en niet als zodanig door de R. K. Kerk werden onderschreven.** De R. K. Kerk leert, dat **de openbaring is afgesloten met de dood van den laatsten Apostel** en neemt die Openbaring voor haar verantwoording, maar dan ook ten volle. Geen enkele andere openbaring wordt door de R. K. Kerk onderschreven, ook niet wanneer zulke voorspellingen gedaan zijn door heiligen.

Don Bosco's voorspellingen volgen hier zonder commentaar, overgenomen uit het boek van **Hugo Wast, „Don Bosco en zijn Tijd"**, uitgave Residentiebode N. V., 's Gravenhage, blz. 117-119.

„Op het vigilie van Driekoningen van dit jaar 1870, verdwenen alle materiële voorwerpen uit mijn kamer en ik bevond mij tegenover bovennatuurlijke dingen. Het was een quaestie van korte ogenblikken, waarin ik veel zag.

Al zag ik dat alles in zinnelijk waarneembare gedaante, zo kan ik het toch nauwelijks onder woorden brengen. Moge hetgeen volgt er een idee van geven, het is Gods woord, maar in mensentaal uitgedrukt.

Vanuit het Zuiden komt de oorlog; van uit het Noorden de vrede. Frankrijks wetten erkennen den Schepper reeds niet meer en de Schepper zal zich doen kennen en het driemaal met den gesel van Zijn toorn bezoeken.

Bij het eerste bezoek zal Hij haar trots verslaan door de nederlaag, de plundering en de verwoesting van oogst, dieren en mensen.

Bij het tweede zal het nieuwe Babylon, dat met een zucht door de deugdzame mensen het „centrum van ontucht van Europa" wordt genoemd van zijn hoofd worden beroofd en een prooi der wanorde worden.

Parijs! Parijs! In plaats van U te wapenen met de naam des Heren, omringt gij U met huizen van zedeloosheid. Gij zelf zult ze verwoesten: het Pantheon, Uw idool, zal in as gelegd worden, opdat vervuld worde het „mentita est iniquitas sibi" (de ongerechtigheid heeft zichzelf bedrogen). Uw vijanden zullen U benauwen, U aan de honger en de ontzetting overleveren en tot een afschuw der volkeren maken. En wee U, zo gij de hand, die U tuchtigt niet herkent! „Ik wil de zedeloosheid, de verwaarlozing en de verachting Mijner wetten bestraffen", zegt de Heer.

In het derde zult gij in vreemde handen vallen. Uwe vijanden zullen van verre Uwe paleizen en Uwe huizen in puin, bevlekt met het bloed van Uw gesneuvelde helden, zien branden.

Maar daar komt een groot krijgsman uit het Noorden, met een vaandel in de rechterhand, waarop staat te lezen: „Onweerstaanbaar is de hand des Heren". Op dit ogenblik treedt de eerbiedwaardige Oude Man van Latium hem tegemoet, een helder brandende fakkel dragend. Het vaandel ontvouwt zich, en van zwart, wat het was, wordt het wit als sneeuw. In het midden stond de naam geschreven van Hem, die alles kan.

De krijgsman en zijn legerscharen maken een diepe buiging voor den Ouden Man en zij geven elkaar de hand.

Toen klonk de stem des Hemels tot den Herder der Herders: „Gij zijt in gewichtige beraadslaging met Uw raadslieden; maar de vijand van het goede rust geen ogenblik en spant zijn strikken tegen U. Hij zal onenigheid onder Uw raadslieden zaaien; hij zal tegenstanders doen opstaan uit Mijn zonen. De machten van deze eeuw zullen vuur spuwen en zullen trachten het woord in de keel van hen, die mijn wet verdedigen, te doen verstikken. Dat zal niet gebeuren. Zij zullen kwaad stichten, maar voor zichzelf. Gij haast U; als de moeilijkheden niet opgelost worden, snijdt ze af. Zo Gij u in het nauw gedreven ziet, geef U niet over, maar strijd verder, totdat gij de slang der dwaling de kop zult hebben afgeslagen. Deze slag zal hel en aarde doen beven, maar de goeden zullen gesterkt worden en zich verheugen. Al blijven slechts twee raadgevers over, wat er ook gebeurt, ga voort en voltooi het werk, dat men U heeft toevertrouwd. De dagen gaan snel voorbij; Uw jaren schrijden voort naar de vastgestelde termijn; maar de grote Koningin zal altijd Uw bijstand zijn en, evenals in het verleden, zal Zij in de toekomst blijven: „Magnum et sigulara in Ecclesia praesidium", en de grote biezondere Beschermvrouwe der Kerk.

En gij Italië, gezegend land, wat heeft U in troosteloosheid gedompeld?...... Zeg niet de vijanden, maar Uw vrienden. Hoort gij niet, dat Uw zonen het brood van het geloof vragen en niemand vinden, die het hun geeft? Wat zal ik doen? Ik zal de herders slaan, ik zal de schapen verstrooien, opdat zij, die zich op de leerstoel van Mozes zetten, goede weide zoeken, en de kudde hen gewillig volge en voedsel vinde.

Maar mijn hand zal zwaar drukken op de kudde en op de herders; hongersdood, pest en oorlog zullen de moeders het bloed van hun zonen en der helden, gevallen in het vijandelijke land, doen bewenen.

En wat zal er van U worden, Rome? Ondankbaar Rome, verwekelijkt Rome, trots Rome! Zover zijt gij gekomen, dat gij in Uw vorst niet anders meer hebt gezocht en bewonderd dan weelde, vergetend, dat Uw en zijn roem op Golgotha ligt. Nu is hij oud, afgeleefd, weerloos, beroofd. Toch beeft de wereld voor Zijn woord.

Rome, voor U zal ik vier maal komen!

De eerste keer zal ik Uw grondgebied en Uw bewoners slaan.

De tweede keer zal ik dood en verderf voor Uw muren brengen.

Openen zich Uw ogen nog niet?

Ik zal ten derde male komen, Uw verdedigingswerken vernielen, Uw verdedigers neerslaan en op het Bestuur van den Vader zal het rijk volgen der verschrikkingen, der ontzetting en der verwoesting.

Maar Mijn wijzen vluchten, Mijn wet wordt met voeten getreden; daarom zal ik U een vierde male bezoeken. Wee U, als dan mijn wet voor U nog een ijdel woord is! Geleerden en onwetenden zullen hun plicht verzaken. Uw bloed en dat van Uw zonen zal de vlekken uitwissen, waarmee gij de wet van God hebt besmeurd.

Oorlog, pest en hongersnood zullen de gesels zijn, waarmede de trots en de boosheid der mensen zullen worden gekastijd.

Gij, rijken, waar is Uw pracht, waar zijn Uw villa's, Uw paleizen? Zij zijn de plaats geworden, waar pleinen en straten hun vuil neerwerpen

En gij, priesters, waarom haast gij U niet te gaan wenen tussen wierookvat en altaar, biddend, dat de kastijding een einde moge nemen? Waarom neemt gij niet het schild van het geloof, en gaat gij niet op de daken der huizen, over de straten en de pleinen en zelfs op de meest ontoegankelijke plaatsen om er het Zaad van mijn woord uit te strooien? Weet gij niet, dat dit het verschrikkelijke tweesnijdende zwaard is, dat Mijn vijanden nederslaat en de toorn van God en de mensen ontwapent?

Deze dingen moeten onherroepelijk een voor een plaats vinden.

De gebeurtenissen volgen elkaar te langzaam op.

Maar de verheven Koningin des Hemels is aanwezig. De macht des Heren bevindt zich in Haar handen. Zij verjaagt Haar vijanden als de nevel. Zij kleedt den eerbiedwaardigen grijsaard weer met zijn vroegere gewaden.

Er zal een hevige orkaan komen.

De ongerechtigheid is ten einde! De zonde zal ophouden en voor twee volle manen van de bloeimaand voorbij zullen zijn, zal de Vredesengel op aarde verschijnen.

De grote Dienaar zal de bruid van zijn Koning in feestdos getooid zien. Over de gehele wereld zal een zon rijzen, zo stralend van licht, als nog nooit is gezien, sinds de vurige tongen der zaal van het Laatste Avondmaal tot de dag van heden, en tot de laatste dag nooit meer gezien zal worden".

1). Het gebeurt slechts zelden, dat er twee volle manen in één maand vallen. Dat er twee volle manen in bloeimaand (d.i. Mei) vallen is een gebeurtenis, die nog zeldzamer is. Volgens berekening valt de nieuwe maan van de maand Mei 1942 op de 15e dier maand om omstreeks 15 uur M.E.T. (naar alle waarschijnlijkheid moet M.E.T. gerekend worden, daar Don Bosco in Italië woonde). Omstreeks 14 dagen, 15 uren voordien is het volle maan, dus in de nacht van 1 op 2 Mei. Omstreeks 15 dagen nadien is het andermaal nieuwe maan, dus in de loop van de 30e Mei 1942. — Redactie. „Dgbl. Amigoe di Curaçao".

De Toekomst in het Heden.

[In „Nederland", het te Buenos Aires verschijnende weekblad, komt onderstaand interessant artikel voor, dat geheel wordt afgedrukt zonder dat evenwel de Redactie de inhoud geheel voor haar rekening neemt. Het verdient niettemin aller aandacht. — Red.).

Een studie in federale unie.

„De oorlog in Oost Afrika is afgelopen, en op het ogenblik is er in die ganse streek maar één klein stukje, dat niet in geallieerde handen is. Dat is Djibouti. Het is niet geallieerd, het is niet nazie of fascist, het is niet neutraal: het is niets, het is Vichy-Frans.

Troepen van het oude Frankrijk, het ware Frankrijk, het Frankrijk van De Gaulle, hebben deelgenomen aan de campagne in Oost Afrika; zullen zij thans dat éne stukje, dat politiek buiten àlles staat, Djibouti, in hun macht brengen? Zal Djibouti, door de mannen van De Gaulle gesommeerd, der regering van Vichy de gehoorzaamheid opzeggen, de vlag van de Gaulle hijsen, en geallieerd worden? Of zal de een of andere koloniale ambtenaar daar, traag van begrip of misschien gebonden aan het stelletje jobbers à la Laval, de kolonie dwingen, zich te weer te stellen zodat een strijd tussen Fransen en Fransen nodig wordt?

Djibouti **moet** geallieerd worden, men kan daar niet een centrum van potentieel gevaar, van stellige intrigues ongemoeid achterlaten.

Hetzelfde probleem zal zich voordoen, straks, in Noord Afrika, in Syrië, later in de rest van Afrika.

In Tunis, Algiers, Frans Marokko, in Dakar vooral, ziet men het gevaar. Tunis heeft waarschijnlijk de Duitse troepen doorgelaten, die het thans de Engelsen in Noord Afrika zo lastig maken, en bijna het Suez-kanaal, het hele Nabije Oosten, in gevaar gebracht hebben; Algiers en Frans Marokko leveren gevaar op voor de Middellandse Zee en de Straat van Gibraltar; Dakar, voor de Atlantische Oceaan. Het gevaar van Dakar wordt potentieel zó groot geacht, dat men zich zelfs in de Verenigde Staten erover bezorgd gevoelt, omdat het de laatste étappe van een luchtlijn naar Zuid Amerika is.

Het Frankrijk van Vichy is een moeilijk probleem.

In de genoemde Franse gebieden wemelt het van Duitse „toeristen", „kooplieden" en bona fide militairen. Maar die gebieden zijn noch vijand, noch vriend: zij zijn niets; zij zijn het Frankrijk van Vichy.

Vroeg of laat moet aan de halfslachtige houding en toestand een einde komen, desnoods gemaakt worden. Het ongelukkige is, dat, terwijl Pétain, wiens gevoel van fatsoen nu en dan, ondanks zijn omgang met politici van de Vijfde Colonne bovenkomt, gezegd heeft, dat Frankrijk niet tegen zijn ouden bondgenoot. Engeland kan en mag vechten, datzelfde natuurlijke gevoel bij Engelsen, bij De Gaulle, bij alle geallieerden voorzit. En dat maakt het probleem heel moeilijk.

De quaestie had **bijna** vermeden kunnen worden. Op het ogenblik dat in Frankrijk de strijd tegen de nazies op zijn hoogst was, vernam de verraste wereld, dat Engeland en Frankrijk besloten hadden, botje bij botje te doen, een soort unie aan te gaan waarbij zij, zoal niet inéénsmolten, dan toch zouden zijn als Siamese tweelingen, onafscheidelijk aan elkander gebonden, niet door verdragen maar door een stroom van levensbloed.

De direct daarop volgende Franse débacle had tengevolge, dat dit ingrijpende besluit niet door de twee betrokken regeringen in vaste vorm gegoten kon worden en geratificeerd. Zodat er niets van kwam.

Had men het enige maanden eerder gedaan, dan zou op het ogenblik de wereld er heel anders uitzien. Dan zat een verantwoordelijke, eerlijke regering van een bezet Frankrijk in Londen of — om het even — Algiers; Frankrijk bevond zich in een soortgelijke toestand als Nederland en België — landen, waarvan het Europees gebied **tijdelijk** bezet is, maar wier regering en overzeese gebieden de strijd tegen den vijand voortzetten. De Gaulle ware een generaal, waarschijnlijk **de opperbevelhebber** van de troepen van zijn vaderland en regering geweest, en geheel buiten-Europees Frankrijk, een enorm gebied van enorme economische en vooral strategische waarde, had aan de zijde der geallieerde medegestreden. De niet-Europese kusten van de Middellandse Zee hadden die gapingen, die noch vijandelijk, noch bevriend, noch zelfs neutraal zijn, niet vertoond, die thans zulke moeilijke problemen opleveren, en ook aan de Atlantische kust van Afrika zouden die niet minder gevaarlijke gapingen ontbreken.

Er is voor mij geen twijfel aan: die toestand zal binnenkort tóch moeten komen. Maar ondertussen bestaat het gevaar, en dat gevaar is, juist door de onzekere politieke en militaire positie van de Franse gebieden, enorm groot en werkt uiterst remmend op de geallieerde operaties.

Moeten de geallieerden van heden uit dat alles niet een leer trekken?

Ik hoop en hoop, ik wacht en wacht, op een gemeenschappelijke proclamatie van zegge de Verenigde Staten, het Britse Rijk, Nederland, Noorwegen, België, Vrij Frankrijk, misschien zelfs de meer oostelijke geallieerden erbij, waarin hun federatie geproclameerd wordt; waarin wordt aangekondigd, dat andere landen, welke zich bij deze federatie wensen te voegen, zich kunnen aanmelden, en waarin de vijand gesommeerd wordt, het bezette gebied van die federatie te ontruimen.

Het morele effect van een dergelijke proclamatie zou enorm zijn. En waarschijnlijk zou het niet bij een **moreel** effect alleen blijven.

De totalitairen hebben op het ogenblik een stuk van een klein maar belangrijk werelddeel, Europa, bezet. Het grootste gedeelte, Rusland, ontbreekt, en dát gedeelte aan te vallen, zou de ondergang van het totalitarisme verhaasten. Laten we hopen, dat zij het doen; zij zijn er gek genoeg toe, en niet voor niets zegt het Latijnse spreekwoord:

„Quos Deus perdere vult, dementat prius":

„Wien God in het verderf wil storten, ontneemt Hij eerst het verstand".

Ook andere, lang niet onbelangrijke stukken ontbreken: Zwitserland, Zweden, Spanje, Portugal, Europees Turkije.

Daartegenover staat een wereld: het ganse Britse rijk, met zijn talloze naties en koloniën; Nederlands Oost en West-Indië; Belgisch Afrika; stukken van het Franse buiten-Europese imperium. En, niet te vergeten: de landloze maar niet machtloze andere geallieerden wier ganse gebied bezet is.

En, ideëel reeds geheel, materieel vrijwel geheel, politiek en militair binnenkort geheel: de Verenigde Staten.

Maar deze verspreide wereld, die samenwerkt, zou een organisch geheel kunnen zijn, zál het straks zijn, wil de wereld niet in chaos terugvallen. Waarom dan niet reeds thans?

Waar een wil is, is een weg.

Te heterogeen? Het mocht wat! Denkt men dat Gelderland, Holland, Zeeland en Friesland homogeen waren, toen zij hun Unie aangingen? Is het Britse Rijk homogeen? Waren de Verenigde Staten homogeen toen zij hun experiment van Unie begonnen?

Toen indertijd het idee van „Federal Union" geopperd werd, verwekte het ogenblikkelijk een stortvloed critiek. Niet zozeer wegens het grondidee zelf als wegens het uitvoerings-ontwerp. Een idee van die aard is niet op te werpen in geheel onaanvechtbare vorm. Maar over die vorm zou later te beraadslagen zijn, mits men éérst het idee zelf aanvaardde. Eerst eenheid, dan de vorm, welke die eenheid zal aannemen. Intussen: totale en volledige samenwerking.

Maar géén Volkenbondje-spelen, met de dwaze illusie, dat een maximum van soevereiniteit der leden te verenigen zou zijn met een maximum van efficiency. Men zou moeten beginnen met een verklaring als boven, en met de onderlinge afspraak: naar buiten af, en in alle uitingen naar buiten toe zijn wij één. Van binnen zullen wij in alle activiteiten onze zelfstandigheid bewaren, maar op die punten van interne aard, waar die zelfstandigheid de eenheid naar buiten in gevaar zou brengen, zal de interne zelfstandigheid moeten wijken voor het belang van de eenheid naar buiten.

Me dunkt zo, dat is een basis om op te werken.

Het zou natuurlijk een stap verder gaan dan het Britse Rijk, waarin tot nog toe de dominions ten bate van interne onafhankelijkheid sommige federale belangen opofferen. In de practijk heeft dat, sinds de huidige oorlog, niet geschaad, behalve in het treurige en pijnlijke geval van Ierland.

Monarchie en Republiek zouden eendrachtig samen kunnen werken.

Ook het feit, dat sommige leden republieken, andere monarchieën zouden zijn, behoeft onder deze omstandigheden niet een onoverwinnelijk bezwaar op te leveren, ja, zelfs geen belangrijk bezwaar. Onze vijand, Duitsland, heeft tijdens het keizerrijk een voorbeeld opgeleverd, dat dit gáát: de meeste leden van de statenbond waren monarchieën, maar drie leden — Hamburg, Bremen en Lubeck — waren republieken.

Zijn Canada, Australië, Nieuw Zeeland, Zuid Afrika republieken? Er zijn op het ogenblik monarchieën, republikeinser dan menige republiek; er zijn republieken, monarchistischer dan menige monarchie.

Het onderscheid ligt niet dáár: het ligt in de ideologie. Het contrast onzer tijden is niet tussen republiek en monarchie, maar tussen democratie en totalitarisme.

De proclamatie van de eenheid zou zo spoedig mogelijk moeten komen. Niet dat de zegepraal der geallieerden ervan afhankelijk zal zijn: de geallieerden **zullen** zegevieren, federale unie of niet. Maar de proclamatie zou de uitslag verhaasten en aan de wereld veel ellende besparen.

Want men onderschatte het directe effect van een dergelijke proclamatie niet. Ik wil hier enige zéér waarschijnlijke ogenblikkelijke effecten opsommen.

Ierland zou zich direct aansluiten.

Frankrijk zou de stap doen, die vroeg of later onvermijdelijk is: zou den Nazies de gehoorzaamheid opzeggen, en vanuit zijn overzees gebied de strijd tegen de nazies opnieuw aanbinden.

Denemarken — een fatsoenlijk land — zou waarschijnlijk zijn aansluiting ondanks de nazie-bezetting, proclameren. Turkije zou moed scheppen, en zijn halfslachtige houding laten varen; Syrië, Tunis, Algiers, Marokko zouden geallieerd zijn, en dat zou een beslissende invloed uitoefenen op landen zoals Egypte, Irak, Iran. Japan zou een héél toontje lager zingen; Siam ophouden, van de gelegenheid gebruik te maken.

Het zou uit zijn met het Russische spelletje van: wij doen niet mee, maar verheugen ons, dat geallieerden en totalitairen elkaar verzwakken opdat wij er relatief sterker door zouden worden. Rusland zou tegenover een federale wereld — want dát zou het zijn — in zijn eigen belang vriendschappelijk moeten staan.

De proclamatie zou van enorme invloed zijn op Latijns Amerika. Van de Latijns Amerikaanse republieken zouden waarschijnlijk verscheidene zich direct aanmelden voor aansluiting — die immers voor alle op zekere voorwaarden opengesteld zou worden; andere zouden hun op twijfel aan de toekomst berustende houding — de houding der regeringen, niet die der volken, welke laatste onverdeeld progeallieerd zijn — laten varen, en zich, zo niet aansluiten, dan toch positief vriendelijk betonen.

Het is twijfelachtig, welk effect de proclamatie voorlopig zou hebben op landen als Zweden en Zwitserland. Nóg, en zolang de oorlog duurt, zitten zij te zeer als enclaves tussen totalitair gebied in.

Maar wél zou de houding van Portugal en vooral Spanje er radicaal door gewijzigd worden. Spanje zou uit eigen belang moeten ophouden met dat koketteren met de totalitairen, dat van Spanje op het ogenblik een twijfelachtige factor maakt. En Portugal zou zich waarschijnlijk spontaan aansluiten bij de nieuwe federatie.

Maar het sterkste effect zou de proclamatie hebben op de bevolking in de totalitaire landen en de door hem bezette gebieden. In de bezette gebieden zou men weten: thans is de bevrijding niet alleen zeker, zij is nabij. En in de totalitaire landen zouden de volken beseffen: thans staan wij, totalitairen — al dan niet totalitairen tegen wil en dank — niet tegenover een **land, Engeland**, we staan tegenover een **wereld.**

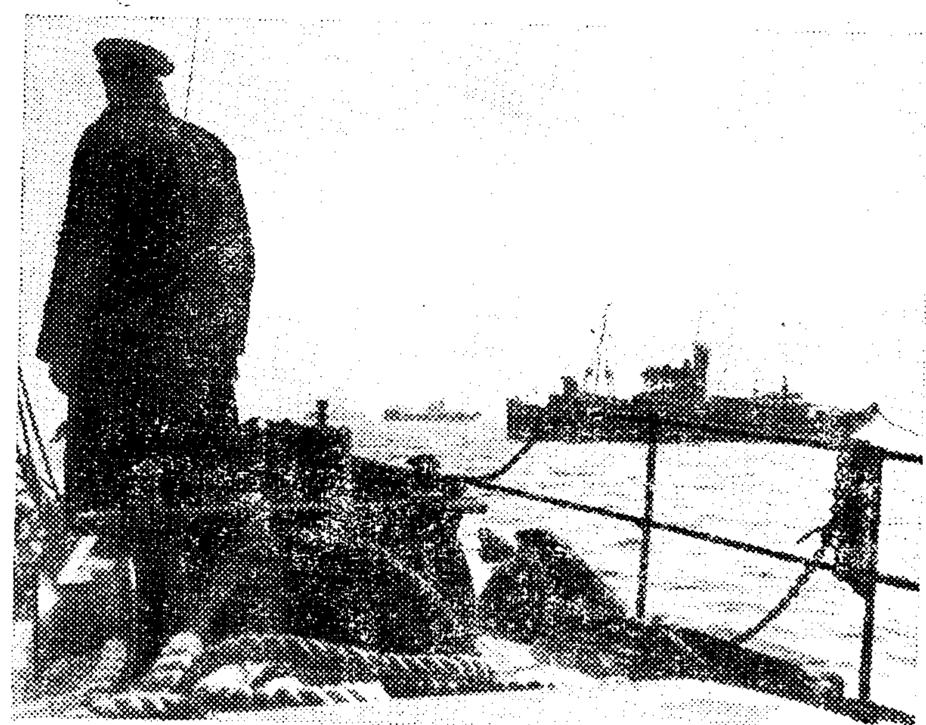
Utopieën? Dromen?

Wel neen. Als ik me niet vergis, als ik sommige politieke verschijnselen niet verkeerd uitleg, dan is de proclamatie op handen.

Ik vermoed dat zij komen zal vlak vóór, of tegelijkertijd met, of vlak na de intrede van de Verenigde Staten in de oorlog, zonder voorbehoud.

En ik geloof, dat dat ogenblik weldra zal komen."

Elisabeth Wouters belicht werk der zeelieden.

Toen mij gevraagd werd de tien minuten reeks, die voor den zeeman zal gehouden worden, te openen, heb ik mij gaarne bereid verklaard aan dit verzoek te voldoen.

Wanneer men over het aan de orde zijnde onderwerp zijn gedachten laat gaan, springt als vanzelfsprekend de vraag naar voren: hoe staat het Nederlandse Volk tegenover de zee en den zeeman?

En dan blijkt wel uit de historie, dat dit volk altijd een grote liefde voor de eerste en diepe bewondering en eerbied voor de laatste heeft gehad.

Meer in het biezonder getuigen hiervan onze dichters en schilders, die ieder op hun wijze de indruk weergeven, die de zee en het zeemansleven op hen hebben gemaakt.

Zij stellen ons in staat onvergetelijke helden, als een Reinier Claeszen, een Van Speyck, de Evertsens, een Witte de With, een Cortenaer, een Banckert en niet te vergeten de grootsten van allen, nl. Tromp en De Ruyter, steeds weer opnieuw levendig voor de geest te halen.

Dat wij ons gaarne vermeien in het geen kunstenaars ons op dit gebied hebben geboden en nòg bieden bewijst wel, dat onze belangstelling in zee en zeeman niet is verflauwd, dat liefde voor de zee en eerbied voor hen, die ze bevaren, gestadig voortleven in onze harten.

L'histoire se répète, want de woorden, gesproken door De Ruyter bij zijn laatste afscheid: „Waar de Staten hun vlag wagen, waag ik mijn leven", worden door den zeeman van heden steeds weer opnieuw vertolkt bij elke reis, die wordt ondernomen.

Een held is ook de zeeman van nu en niet alleen omdat hij zijn krachten met de zee, die hem ondanks zijn vernuft en zijn vaardigheid en ondanks de liefde, die hij voor haar koestert, altijd met gevaren is blijven bedreigen, maar bovenal omdat hij, naast deze, ik zou bijna zeggen, gevaren van iedere dag, zich nog veilig moet stellen tegen de verraderlijkste aanslagen, die door den vijand van zijn land op hem en zijn schip gepleegd kunnen worden.

En tòch niettegenstaande dit alles doen deze dappere mannen rustig hun werk, houden zij de zeewegen open, brengen zij voedsel en alles, waaraan de mensheid behoefte heeft, van de ene haven naar de andere, trotseren zij dag en nacht, uur na uur de grootste gevaren voor hun land, d.w.z. voor ons.

Gij, die luistert, laat het eens goed tot u doordringen, dat alles, wat gij u tot nu toe zo heel gemakkelijk hebt kunnen aanschaffen, dat gij dat kunt doen, omdat een ander u daartoe met de inzet van zijn leven in staat stelt.

Veel is er geschreven en gesproken over de romantiek van de zee en het zeemansleven.

Maar zoals de romantiek van het zeilschip plaats heeft moeten maken voor het product van berekening, techniek en de geraffineerde zekerheid van passer en liniaal, nl. onze gestroomlijnde stoom- en motorschepen, getuigende van het jachtende leven van de huidige tijd, zo is er ook in het leven van den tegenwoordigen zeeman geen spoor van romantiek te bekennen, is er alleen maar het loerend doodsgevaar, groter dan ooit.

Hoe goed heeft het R.K. Zeemanshuis zijn taak begrepen, toen het reeds 15 jaar geleden zijn gastvrije deuren voor den zeeman openzette.

Want het is niet nu alleen, dat onze varensgezellen ons medeleven verdienen, zij hebben te allen tijde recht op onze waardering, daar zij ook onder normale omstandigheden steeds weer opnieuw offers voor ons hebben te brengen.

Wanneer de zeeman aan wal komt, is het heel natuurlijk, dat hij daar een gelegenheid vindt, waar hij zich op gepaste wijze kan vermaken en het is aan ons om te zorgen, dat hij daarnaar niet te vergeefs behoeft uit te zien. Daar is geld voor nodig.

En het is daarom, dat ik van deze plaats af een beroep doe op de vrouw, omdat ik mij niet kan voorstellen, dat hier op Curaçao één vrouw en moeder is, wier hart niet zou uitgaan naar die andere vrouwen en moeders, die in voortdurende onzekerheid zijn over het lot van haar mannen en zonen, wier leven op het ogenblik één lange marteling is van vrees en hoop.

De vrouw zal deze verterende angst kunnen aanvoelen, als geen ander en uit dit begrijpen zal groeien een drang om te helpen, die zó groot wordt, dat zij die ook aan anderen zal mededelen en ieder zal doen, wat in zijn vermogen is om den mannen van deze stille heldinnen datgene te verschaffen, waaraan zij zo grotelijks behoefte hebben.

Een vrouw, die begrijpt, heeft lief en een vrouw, die lief heeft, geeft.

Om deze reden vraag ik innig en warm uw steun voor de zeevarenden. Gij zijt het, die door het Zeemanshuis geldelijk te steunen, nog wat ware vreugde kunt brengen in het bestaan van den huidigen zeeman.

Daarom overlegt samen met uw echtgenoot, wàt gij kunt geven en gij, die u reeds in het bezit van grotere kinderen kunt verheugen, betrekt hen in dit gesprek, zodat ook zij, door de goedheid van uw eigen hart daartoe aangezet, zij het dan ook op bescheiden wijze, aan dit edele, mooie streven zullen meewerken.

Men kan zeggen, dat het uw plicht is om te geven, ik wil echter dit woord niet gebruiken, omdat ik weet, dat dàt de reden niet is, die u er toe beweegt om te helpen.

Neen, gij zult geven uit grote eerbied en bewondering voor onze zeelieden.

Gij zult geven, omdat gij niet anders kunt. Gij zult geven, omdat gij uw evenmens liefhebt.

De Parachutisten

die in Nederland zijn binnengevallen.

Welk soort lieden men er onder heeft aangetroffen.

Uit Sumatra kregen wij een zeer lange, doch interessante brief ter publicatie. De briefschrijver woonde een lezing bij van Dr. Ch. E. A. Harloff, die uit Nederland ontvluchtte en in onze Oost belandde. Van deze lezing geeft onze briefschrijver een uitvoerig verslag, dat de lezing waard is. Wij zullen de brief met toestemming van den schrijver volledig overnemen in enkele feuilletons. Hier is het eerste stuk.

„De Duitsers zetten tegen Nederland een gehele divisie van deze troepen in (Luftdivision) en wel de 22ste, welke onder bevel stond van generalleutnant von Sponeck.

Een gedeelte dezer troepen werd in vliegtuigen aangevoerd om vervolgens op vliegvelden, op het strand, e.d. aan land gezet te worden. Anderen werden niet aan land gezet, doch sprongen in de lucht uit het toestel en daalden per parachute naar beneden. Dit waren de eigenlijke parachutisten.

Het idee van hun gebruik is van de Russen afkomstig, die reeds in 1934 tijdens grote legermanoeuvres met dit wapen demonstreerden in aanwezigheid der buitenlandse militaire deskundigen.

Deze idee is door de Duitsers tot in finesses uitgewerkt met tal van geraffineerde détails en tot een zeer gevaarlijk wapen ontwikkeld.

Het brengen van troepen achter het gevechtsfront is een tactiek, die in deze oorlog voor het eerst in practijk is gebracht.

Deze parachutisten waren soldaten van 20 tot 28 jaar, zeer goed geoefend en voortreffelijk bewapend. Zij voerden onder meer een kleine mitrailleur mede. Voorts waren zij voorzien van gecomprimeerde levensmiddelen, een busje chloorkalk om drinkwater te zuiveren, en zo voort, zodat zij in staat waren om vier dagen zonder hulp van buiten staande te blijven. Zij hadden uitstekend leren schieten en verkregen een maximum aantal treffers bij een minimaal ammunitiegebruik. Dikwijls hadden zij opvouwbare fietsen bij zich. Spreker had gezien hoe dergelijke parachutisten twee minuten, nadat zij waren geland, reeds over de Nederlandse wegen fietsten.

Deze soort parachutisten waren vechtsoldaten van het geregelde leger, en zij waren georganiseerd in een regiment infanterie, alsmede een afdeling pioniers en genisten, welke speciale uitrustingen meevoerden voor het vernielen en aanleggen van telefoonleidingen, het vernielen van bruggen en aanleggen van noodbruggen, spoorwegen (wissels) en dergelijke. Zij hadden brandbommen bij zich om overal, waar zij dat wensten, branden te kunnen stichten. Deze parachutisten hadden niets met de vijfde colonne te maken.

Vermeldenswaard is de wijze, waarop zij door het uitleggen van tekens op de grond (lappen) opgave deden van hun positie. Een lap met een pijl betekende bijvoorbeeld: wij vragen meer ammunitie; hetgeen dan werd neergelaten. Een hakenkruis wilde zeggen: wij vragen versterking.

Zij waren voor een deel gekleed in Nederlandse uniformen, waar zij dat nodig achtten, althans. Ongeveer 95 procent van hen, naar schatting, droeg Duitse uniformen.

Spreker maakte melding van een voorval bij de Wassenaarse slag, waar zulke parachutisten door twee Nederlandse detachementen werden beslopen, welke van verschillende zijden kwamen en van elkander niets wisten. Reeds verontrust door de verhalen over het misbruiken van onze uniform door de Duitsers, meenden beide Nederlandse detachementen, toen zij elkander in zicht kregen, met den verkleden vijand te doen te hebben. Zij openden het vuur en richtten een vreselijke slachting onder eigen troepen aan. Het betrof hier detachementen van het 11de regiment infanterie en van de grenadiers en jagers.

In aansluiting hierop maakte spreker gewag van een tweede voorbeeld van het uitermate verfijnd bedrog, waarvan de Duitsers zich bedienden. Bij Rotterdam werd opgemerkt, dat parachutisten op verschillende punten kleine gele en rode vlaggetjes hadden uitgezet. Een patrouille, die zich van de betekenis dezer vlaggetjes op de hoogte wilde stellen, werd tot den laatsten man neergeschoten. Zij was in een hinderlaag gevallen, en de vlaggetjes dienden als lokaas, om de tegenpartij nieuwsgierig te maken en naar een punt te lokken, dat onder Duits vuur lag.

Andere soorten parachutisten.

Terugkomende op de indeling der parachutisten, zeide spreker, dat er, buiten de bovenomschrevenen, ook andere soorten waren, die niet bij de Luftdivision waren ingedeeld, en wèl met de vijfde colonne in verband stonden.

De eerste groep dezer niet-ingedeelde parachutisten was gerecruteerd uit volwassen mannen, die als „cracks" beschouwd mochten worden. Zij waren er in geoefend om bijvoorbeeld in de steden op de daken te landen. Zij traden vooral op in Rotterdam en Amsterdam. Zij namen contact op met de vijfde colonne en nestelden zich in huizen van waaruit zij de Nederlandse troepen beschoten. Hun taak was, in de steden verwarring te stichten.

Een tweede groep der niet-ingedeelde parachutisten werd gevormd door jongens van 14 tot 16 jaar. Er zijn twee gevallen van hun optreden bekend; het eerste werd gesignaleerd bij Bergen (Noord Holland), waar de knapen zich sidderend van angst, overgaven en het tweede bij Overschie. Zij marcheerden daarop in de richting van Rotterdam en dwongen onderweg een groep schoolkinderen voor hen uit te lopen als schild. Toen de schoolkinderen als zodanig niet meer van nut konden zijn, werden zij neergeschoten met de kleine automatische wapens, welke de Duitse knapen meevoerden.

Spreker had een zestal dezer jeugdige parachutisten, die door een toeval in leven waren gebleven (de overigen werden neergelegd) in het ziekenhuis aan de Coolsingel te Rotterdam ondervraagd, waaruit hem bleek, dat zij tot hun taak waren opgeleid in een speciaal instituut in een afgelegen gedeelte van Duitsland, waar zij geen enkel contact met de buitenwereld hadden. Zelfs hun ouders mochten zij niet zien. Het waren meest kinderen met een misdadige aanleg, kinderen, die in andere landen waarschijnlijk in tuchtscholen waren terechtgekomen, doch wier aanleg door de Duitsers speciaal werd ontwikkeld om van hen jonge, niets ontziende moordenaars te maken, die niets anders wisten dan dat zij alles moesten neerschieten, wat leefde. Zij waren slechts geoefend in het schieten en in sporten, die uithoudingsvermogen eisten. Lezen en schrijven konden zij niet, of, zo zij dit vroeger geleerd hadden, waren zij het nagenoeg of geheel vergeten. De Duitsers gebruikten deze kinderen, omdat zij bereid waren tot laaghartig moordwerk, waartoe een volwassene niet gemakkelijk te dwingen is. Hun opdracht was, verwarring te stichten op het platteland.

Wordt vervolgd.